

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 5/05**

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 30. новембра 2005. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ево дошло је до грешке у довођењу лица, па зато каснимо.

Констатује се да су приступили заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћник оштећених адв. Драгољуб Тодоровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сами данас, колега?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ту је негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, констатоваћемо.

Окривљени Бранко Грујић, Бранко Поповић и браниоци, адвокати Владимир Петровић, Мирослав Перковић, Мирослав Ђорђевић, Ђокић Драган, Шалић Миломир и Марија Радуловић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА ОПТУЖЕНИХ

ОПТУЖЕНИ БРАНКО ПОПОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте упозорења чули?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку. Треба ли поново да?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужницу сте прочитали, рекли сте да сте разумели шта Вам се ставља на терет, па изволите, да кренемо редом. Значи, прво да видимо, откуд Ви из Сомбора у Зворнику, када, како? Ја сам схватила да сте Ви спремни да изнесете одбрану, то сте рекли и прекјуче?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам спреман и ту сам.

Окривљени изјављује да жели да изнесе одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви признајете кривично дело и кривичну одговорност?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

Да не признаје кривично дело и кривичну одговорност, па у своју одбрану наводи следеће:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекох, да се нисте можда предомислили, јер прекјуче сте рекли да ћете објаснити. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, прво да укажем, ја сам у претходном поступку се бранио ћутањем по савету свог браниоца и мислим да смо и бранилац и ја били у праву када сам видео поједине изјаве са злом намером и остале ствари, мада сам био спреман и очекивао сам много, много раније, а то је време шабачког судског процеса, да ће ме неко позвати и да ћу бити укључен у изношење ствари, догађаја, који су се дешавали на територији општине Зворник. Ја бих овом приликом и први пут имао целовиту изјаву, уколико тако суд има праксу, а онда стојим на располагању за.

Констатује се да је приступила и пуномоћник оштећених Наташа Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, Ви реците шта имате, значи, да кренемо, како смо рекли од почетка, па онда се мало ближе задржимо на овим тачкама оптужнице.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Апсолутно. Ја бих хтео прво указати да од 1992., односно практично од 1973. године па до сада, док нисам ухапшен, никада нисам мењао стан, никада нисам мењао место боравка и никада се нисам скривао. Од 1992. године па до момента хапшења, из стана, из Сомбора сам био одсутан два пута, по десет дана и једанпут три-четири дана због годишњих одмора. Према томе, она констатација да у некаквој ефектној акцији, бар тако новинари, тако су пренели, не знам како је УБПОК пренео, да сам тако ухапшен, малтене, као неки велики криминалац који се скрива – не стоји. Био сам на располагању, доступан органима и гоњења и правосуђа, а што није нико до тада ме позивао, то не знам. Од оптужених у овом процесу, у оном правом смислу речи, да их познајем, да сам их познавао, је пре свега, Брана Грујић, а потом покојни Вучковић, са надимком Репић. Ове остале могуће је да сам сретао, до овог процеса док нисам видео ко је под којим надимком, не бих могао казати ко је ко. Дужан сам скренути само једну пажњу: особу под надимком Зокс, ја сам знао, али та особа коју сам ја знао, под надимком Зокс, то није личност која је овде, којој се овде суди. Према томе, у том делу одмах указујем да сам и ту особу знао, али то није особа, овај Зокс који је предмет, кога суд обрађује.

Прво бих желео објаснити онај уводни део, откуд уопште у тим кретањима. Па ја сам у сомборској општини у претходном делу живота, бавио све свим и свачим, од редовног посла до политичких активности, што професионално, што аматерски, како смо се некада политиком бавили, у спортским активностима, у синдикалним активностима и тако даље и лично сам, који доста људи у Сомбору знају и који познаје, а истовремено сам упознао и широки круг људи, пријатеља, широм бивше Југославије, тако да онај део, онај моменат када је дошло до припреме, цепања јединствене Државе, то је било моје опредељење, моје размишљање, и то на најгори могући начин по националној основи, је мене и посебно погодио и укључио сам се у матична удружења, оних удружења грађана који су помагали и прихват избеглица и смештај избеглица и помагање рањеницима и зараћених подручјима. Тако сам се укључио и у помагање, помагање људству у Српској Крајини, односно зараћено подручје бивше Хрватске, мислим да је тако поштеније казати, јер тек после је наступила Српска Крајина, када се дефинисала као посебна Република. Није нам било, а није ни мени, за помоћ одредница ко је, које нације. Онима којима је помоћ била потребна, рањеници који су били рањени, уз нашу помоћ, нормално, уз професионалну помоћ, пре свега, санитетских служби, је помагано свакоме коме је помоћ требала или у лековима, или у храни, или у неким другим добрима која смо ми могли да обезбедимо и да ставимо на располагање. Моје кретање је било углавном у оквиру регије Барање и регије, да је тако назовем, Источне Славоније, дакле, не одај део Славоније – Пакрац и овај други део, него овај део Славоније који обухвата, оријентише се према Осијеку, између Вуковара и Осијека, дакле, Маркушица, Птење и тај доле јужни део. У тим мојим кретањима и за моја кретања по тим подручјима, знали су грађани Сомбора и у оним условима када је наступила мобилизација, када је наступило оно до чега је довела она политика, коју ја лично мислим, није политика везана за Југославију него споља, био сам у прилици да одлазећи на та подручја учиним услуге и родитељима мобилисаних војника и пријатељима, друговима и рођацима из Сомбора чији су пријатељи и другови живели на зараћеним подручјима, без обзира на, наглашавам поново, ко је, које нације. Ово наглашавам посебно, јер се и у оптужници и цело време протеже једно име, једно име које се, због кога се ја, чини ми се, без основе везујем за Службу безбедности, односно за полицију. При једном таквом одласку у Барању, а најчешће сам сам сарађивао и са председником општине, у Белом Манастиру, односно у гарди са једним од политичких активиста, професором Миланом Кнежевићем. У једном таквом одласку замолио ме један суграђанин и скренуо ми пажњу да у једном селу у Биљу, његов пријатељ и род, ја не могу казати ни да је мађарске, ни да је хрватске националности, јесте католик, има великих проблема и да је и он и фамилија угрожени по чисто националној основи. То сам пренео Милану Кнежевићу тражећи решење како том човеку да се помогне и он ме је упозорио, да једино коме се вреди у тој регији, дакле, у том западном делу Барање обратити и ко то може одрадити, ко може помоћи, то је Радослав Костић, звани Коле и да ћу га наћи у политичкој станици. Тамо сам га и нашао, упознао се са њим. За време нашег разговора који смо водили у једној кафани, позвао ме и на ручак, ми смо били сами, ја сам му пренео о коме се ради. Он је позвао два полицајца и тог човека који је био, наводно, угрожен, његова фамилија, довели га на разговор, где сам том човеку скренуо пажњу због кога сам тражио да се сретнем са њим, ко ме је упутио на њега и скренуо му пажњу, уколико буде имао проблема он или фамилија, нека се обрати Костићу за помоћ. Дакле, моје познавање и моје сретање са Радославом Костићем датира од тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када, нисмо чули?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 1990. година, рат у Барањи, немојте ме сада држати, ако погрешим годину, 1990., 1991., која ли је, искрено Вам кажем, на самом почетку рата у Хрватској. Ја сам тада схватио да је Радослав Костић, да га тако назовем, висок достојанственик полиције у овоме, у Барањи, а касније сам сазнао, он ме је упознао, када смо се спријатељили, да је он, уствари, помоћник министра унутрашњих послова Републике Српске Крајине. Од тада па надаље смо се чешће виђали и његова помоћ ми је итекако била битна и била је значајна и за мене и за безбедност породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије породице?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Моје породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сомбору?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, објаснићу тај део, за мене са једне стране, а за породицу, с друге стране. Када је рат добијао и друге димензије, ја сам са тим удружењем грађана, који се звао «Крајина», ставио се на располагање и пружањем помоћи у храни, лековима, у материјалним добрима и тим крајевима, тако да то Удружење се ширило и ван, ван, са својим активностима и мимо Републике Српске Крајине. Једно вече је наишао Радослав Костић код мене кући и рекао ми, мислим да је био децембар месец 1991. године, рекао ми да ће се на мој број телефона јавити личност под шифром «К» и да је моја потреба, да га ја одведем до Белог Манастира, до команданта бригаде, да би они обавили разговор. Истина, после пар дана, јавио се човек, нашли смо се, одвео сам га код себе кући, били су гости у кући, он и његова супруга, дакле, сведок «К» и његова супруга. Код мене су ноћили, мислим две ноћи, први дан нисмо могли отићи у Барању, јер је био интензивно снег падао, није се могло ићи уз ту косу према Батини, није се могло проћи, бар сам ја тако процењивао. Други дан смо отишли. Он је обавио разговор са лицима на која га је упутио господин Костић. Натоврена је одређена роба у камион и ми смо кренули. Дакле, то је мој начин упознавања са првим човеком кога сам ја у животу срео и упознао из Зворника, преко овог сведока који је под шифром «К». Касније и као синдикални активиста и све остало, знате у којим смо временима живели, ја сам имао, имао сам једну приватну фирму коју сам основао са још тројицом Београђана, радила је у Француској улици, ја сам се кретао целом Југославијом службеним колима, дакле, са знањем фирме, у службеним колима. Између осталог, обезбеђивао сам и помоћ радницима дефицитарних роба којих није било, а обезбеђивао сам и робе са ширег подручја ван Сомбора који су били са одређеним бројем избеглица, помоћ за избеглица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, та приватна фирма је била Ваша у Београду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам био сувласник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас тројица?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нас четворица, тројица Београђана и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте фирму у Београду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живели сте у Сомбору?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Живео сам у Сомбору. Фирма је регистрована у Сомбору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трговинска фирма?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, трговинска фирма, како се онда регистровало, сви смо трговали. Мимо овог посла, јесте злоупотреба, ја сам користио да одрадим неки

посао за фирму и да обезбедим нешто робе, да преко те фирме провучемо и да се за оно време обезбедимо, да преживи и породица, а и друго да Вам кажем, да подмирим трошкове које сам ја имао, јер мени нико ништа није никада платио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За те послове?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: За све те послове које сам радио. Дакле, «злоупотребе» сам обезбедио и возило и гориво од фирме и предузећа у коме сам имао радни однос, касније сам морао ту фирму угасити, односно ја из ње иступити, јер је моје матично предузеће «Сунце» у Сомбору условило, или ћу бити запослен у «Сунцу» или ћу имати приватну фирму. Ја сам иступио из те фирме. Дакле, кретао сам се, између осталог, кретао сам се због познавања са личности «К», кретао сам се и регијом према Зворнику, односно према Тузли, због набавке детерџента за прање, то је дакле, Босна још није била у рату, због набавке дрва, због набавке челичних арматура и тако даље. Тако сам боље упознао и више људи из Зворника, упознао сам и Брану Грујића и још неколико људи који су били у Зворнику, вероватно блиски овом господину, па су онда, па сам се ја са њима упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са овим господином «К»?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Са господином «К». На овим путевима био сам често и много непријатним и мање непријатним ситуацијама од суграђана из неке ближе околине Сомбора, замољен да обиђем, да нађем, јер се војска премештала куд се премештала, нису могли, нису имали контакт са децом, да покушам да их нађем. Најдрастичнији пример је пример једне мајке која није могла да нађе где јој је дете сахрањено, нисам ни ја успео да пронађем, знали смо само да је негде у широј, у широј зони, да кажем, десне обале Саве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неки Ваш суграђанин?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, не суграђанин, из једног села код Сомбора, Светозара Милетића. Дакле, обилазио сам и те војнике, носио им пакете, однео им новаца, нису могли, родитељи нису могли послати марке, динари док стигну поштом до војника су изгубили сваку вредност, па сам имао потребу да обиђем, не једном, него пуно, пуно касарни, ја мислим да код њих постоји ту евиденција и да се зна због чега сам долазио. Тако сам и чвршће, да кажем, везао се за регију Зворника и за општину Зворник и због људи, и због тог посла који сам обављао. У овом свом послу нисам био ни мобилисан, нисам био ни присиљен да га радим, радио сам га из опредељења, радио сам га због тога што мислим да је требало помоћи људима и због тог посла се не стидим, нити има повода да се, чини ми се, због тога стидим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините само, да ли сте то радили испред Удружења Крајина или самостално као појединац?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Испред Удружења Крајина, не, не, испред Удружења Крајина, постоји документација тог Удружења и коме је дата помоћ и колико је помоћи упућено и где је помоћ упућена, то није проблем прибавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је седиште Удружења било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Удружење, матично Удружење, завичајно Удружење грађана Крајина је било у Сомбору. После мене је председник био доктор Цимеша. Присуствовао сам у предратном периоду, дакле, када још Босна није била у никаквом рату, мада се осетила клима да ће бити белаја и зла, ја сам упознао, рекао сам, и више људи, а и био сам у прилици да чујем различите информације око тога, да се један и други народ, чини ми се да тамо није било утицајног, утицајног броја хрватске националности народа, него су ту углавном били проблеми између српског и муслиманског народа, да се и једни и други активно припремају за рат, јер су

сматрали да, чини ми се, рат се неће избећи. Непосредно пред рат, говорим за локацију Зворника, непосредно пред рат, у вечерњим сатима ја сам био у хотелу, у малој сали у «Језеру» у Малом Зворнику. Позвао ме је, то мислим да је он то вероватно и рекао, позвао ме је Брано Грујић, председник СДС и рекао ми да су се појавили неки људи који хоће као добровољци да буду ту у близини, да помогну и да буду подстицај српском народу, уколико дође до рата. Тако сам упознао Вучковић Војина, званог Жућа. Упознао сам га у друштву са још три господина. За два сам из његове изјаве чуо ко су, а за трећега знам само надимак, представио се као Ранкић и представљао се као човек који води одбрамбене припреме за помоћ српском народу у оквиру, у оквиру стране Радикала. Колико је то истина, колико није – ја не знам. Било је популарно у то време представити се, ја сам Аркановац, или ја сам Шешелјевац, и онда су мислили појединци да имају златне погледе и да им је то легитимација за све. Дакле, упознали смо се тада. Људи су, представили се да су спремни да помогну. Брано Грујић им је скренуо пажњу да уколико до чега дође, да су дужни да се понашају онако како домаћи људи захтевају, како домаће руководство захтева, да не смеју чинити онога што би се могло учинити негативно по српски народ, што су они речима и прихватили. За долазак групе и формација Аркана, нити сам знао, него сам се нашао изненађен када сам их видео. То је касније, касније, видели сте и у самој изјави господина «К», који каже да је он сам организовао разговор са њима и обезбедио њихов долазак. Ја сам, то је било два-три дана пред избијање сукоба. Полиција у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, да не би после, биће дуг исказ, да се не враћамо. Да ли је то био 06., 07., 05., који април?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, то је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хотелу «Језеро»?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је био, не, не, какав април, то је био март месец, крај марта, ако се ја добро сећам, то је био крај марта, неколико дана пред сукобе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Ви када су почеле борбе у Зворнику? Да ли 08., 09.?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је почело 07. на 08., мислим, не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви мислите крајем марта да сте Ви Жућу упознали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Крајем марта или самим почетком априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Језеру»?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У хотелу «Језеро», могу казати у великој сали, са леве стране, задњи сто у ћошку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је седео Жућа, тај Ранкић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ту је седео са та три човека, чуо сам да је један од њих, господин Богдановић који се представља, који је представљен у изјави код Жуће као лекар и као дете амбасадора и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А четврти?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Четврти је био Репић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не рекосте нам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Оппростите. Четврти је био Репић, који је био доста, једноставно, незаинтересован, некако ми је деловао као доста припит, незаинтересован, мислим да није проговорио ни једне речи. Након тога, куда су се они кретали, ја не знам, ја сам кретао се својим путем и дошао сам, чини ми се, 06. поново. Наишао сам баш у тренутку када се испред хотела «Језеро» једна група људи, нешто коментарисали, било је и из Босне и ових из Малог Зворника, био је и

начелник СУП-а из Малог Зворника и рекли су ми да су покушани преговори у малој сали хотела «Језеро» између представника српског и муслиманског народа из Зворника око тога шта ће и како даље бити, јер су већ биле подељене полицијске структуре и разграничене. Такође сам ту сазнао и да је неко те људе на силу истерао напоље и да су они прешли да даље разговарају у Скупштини општине. Отишао сам тамо. Тамо сам затекао, не само те који преговарају, него сам затекао Аркана и Марка Пејића, званог Пеја. Нажалост оно на шта сам ја наишао, било је ужасно видети. Господин Пејић је, ја такве ударце никада у животу нисам видео, тукао господина Ивановића и господина Мијатовића, који су били у преговорима, њих сам познавао, тукао је њих, такве ударце некакве чудне из шаке, од којих су поискакали, посебно је то било изражено код господина Ивановића, јер је из овог чела, са високим залисцима, хематоми на све стране поискакали, ја то нисам видео. То ме је и понукало да некако ваљда и не размишљајући, а можда и размишљајући, окренем се Аркану и кажем му: Аркане, па нећемо ваљда се сада тући међу собом, а публика посматра. На шта је он прекинуо Пеју и било је, било је само захтева да се призна колико има оружја код Муслимана, којих формација са стране и не знам ни ја одакле, да то муслимански представници у разговору напишу. Шта су они написали, ја не знам, углавном, те људе нико није хтео да превезе. Ја сам прихватио, уколико они обећају да ме неће нико дирати у Зворнику, ја сам прихватио да ћу да их превезем, ставио у тај службени «Рено 4» и одвезао их у општину, пред општину Зворник. Они су својим, на Старом мосту смо прешли, они су својим представницима страже на мосту казали да мене нико не може да дира и да не треба нико да ме дира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, ови Муслимани?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ови Муслимани, да и то су казали још на два-три места, колико има од моста до општине – не знам, али једно, пет-шест стотина метара, па нека буде и километар. Мислим да смо једно два-три пута стали. Они су одређеним људима казали да мене не треба и не сме нико да дира, да могу да се слободно вратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај Стари мост?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Стари мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Каракајски?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, онај стари мост, гвоздени. Ја сам се вратио, стварно ме нико није дирао, изузев оних уобичајених вика, претњи и тако даље, али ме нико није ни прстом дирнуо, ни аутомобил, ни мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је викао, претио?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То су, управо ћу то и казати. Ја оно што сам видео тамо, ја сам се тога и уплашио. То је био један велики број људи, што у цивилу, што у униформама, под оружјем и у себи размишљајући, идући отуда, размишљао сам – нема силе да било ко уђе у Зворник. Толики је број људи био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Између моста па до Скупштина општине, дакле, у тој улици, у једној улици која води до општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су били ти људи?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ко је могао да буде – ако су већ биле подељене политичке структуре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, Муслимани су били, јер у Зворнику више, колико сам ја разумео, ни органа власти, ни представника власти, није било, нити било кога од Срба, него су били Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај део где је био Аркан?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Аркан је био, Аркан је био, колико сам ја, Аркан је прво био у Радаљу. То је бања у Србији, бања запуштена бања између, ја мислим да припада Малом Зворнику, не Лозници, него Малом Зворнику. А онда су се пребацили, у току вечери пребацили су се у, преко Каракајског моста и ушли у индустријску зону Зворника, у једну фабрику, то је фабрика била по зидовима и по пројекту, а није била опремљена машинама, него је само било све пусто. То је «Алхос».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислила сам, те вечери, 06. априла, то када кажете, да је била та туча?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам говорио пре подне када сам превезао те људе, о подневу, а казаћу у току вечери да су прешле снаге Арканове у «Алхос» и тамо је одржан састанак са представницима СДС. Тражена је подршка од грађана, грађана Зворника, да би се ушло у борбени окршај. Мислим да тај борбени окршај би био и поред свих проблема које су имали, пре свега, преговарачи, био је избегнут, да није било несреће, морам тако казати, несреће, нико није убијен, нико није трагично страдао. Уз мало више тактике могао се избећи. То је онај догађај Сапна, када су војници, који су се кретали према Тузли, где им је била матична јединица, од једне групе људи са поводом или без повода, не улазим у то, ја то не могу да знам, била нападнута, када су људи побегли, да кажем, у шуму и разбежали куд су стигли, а било је и заробљених. Мислим да је тај тренутак пресудио када ће доћи до борбених дејстава између Муслимана и Срба у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да није било Сапне?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да није било Сапне, моја је процена, скромна, да, мислим да је то непосредни повод да се баш у тај дан-два, деси ратни сукоб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се вратимо, значи, увече, кажете, Аркан прелази у «Алхос» и шта се ту дешава? Да ли сте Ви били ту, да ли је био неко

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да Вам кажем, ко каже да је могао да приђе у Арканову формацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте рекли у «Алхос»?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: «Алхос», мислим да се тако зове «Алхос» у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, Ви сте били ту, је ли тако, присутни?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, сви који кажу да су могли код Аркана бити присутни, тамо где је он са својом формацијом да се договара – не говори истину. Ту није могао присуствовати у Славонији ни један генерал Војске Југославије, а не неко од грађана из Зворника или ја. Ми смо били околу. Прави израз, ми смо «кружили», околу смо ми «кружили». Имали смо једну просторију где смо могли да седимо, а нико није могао прићи тамо где је Аркан, договарао нешто са својим људима и где је Аркан позивао некога на преговоре, на договоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је околу, а ко је унутра, да мало то разјасимо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, унутра су у једној великој сали, ја мислим да је то било припремљено за директорску салу или оно што је својствено, типично индустрији текстилној за оне модне излоге и тако даље, мислим да је то за ту намену, једна огромна, већа од ове суднице, заједно са овом публиком, у тој сали је био Аркан и немештени неки столови намештени и тамо су седели и шта су договарали –

договарали су се, а ми смо сви могли, ја сам повремено био, повремено нисам био, али Вам кажем, да су они били тамо и знам да сам и ја био тамо, али нико код Аркана није могао ући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам схватила, не знам да ли су други. Ко је унутра, ко је споља? Ви улазите повремено, или сте све време околу, ко је с Вама, нисам разумела?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо судија, председнице, сви смо ми унутра у простору затвореним и покривеном. У простору ове просторије о којој говорим, велике, је Арканова војска и Аркан са својим старешинама, Пејом и осталима који су били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сте ви ти други што сте околу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ту су и представници Срба, представници полиције која се одвојила, ту су чланови СДС, односно руководства СДС и ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли улазите Ви у салу? Да ли је био Грујић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Негде око осам сати је позван, сазван састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сазван састанак увече. Ја мислим да је било око осам, осам, девет, није сада толико битно, сазван је састанак. Ја сам том састанку присуствовао. Мучнијем састанку нисам никада присуствовао, због тога што су једноставно људи, људи терани, тиранисани, ишамарани поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брано Грујић да ли је био?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте Бранко Грујић добио шамаре и раздужен са места председника СДС и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је те вечери?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: =6.?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: 06., 07., ја не могу тврдити нешто, а нећу инсистирати на нечему што би могло да буде предмет забуне. И тада су се и определили да се у Зворник уђе, да кажем, борбено. Брано Грујић је добио батина, мислим да су добили још неки батина, ја нисам, да се мало похвалим, вероватно због тога што сам био брз да се склоним. Тада, када је донешено и сутра ујутру у зору ја сам спавао у хотелу «Језеро». Сутра у зору се чула пуцњава, ујутру, тако негде до девет, десет сати и добио сам информацију да су снаге Арканове ушле у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ноћу се пуцало?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да је 08. ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је претходне вечери?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, 06. или 07. је било ово што сам рекао да је било у тој сали, када су позвани на састанак, када је, мислим да је господин «К» био са једном папучом, а једном ципелом, не знам зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: На том састанку, а Брану је, када га је питао, чини ми се да је било питање, што си ти овде, каже, ја сам представник СДС – нећеш више бити и пукао му уз уши и истерао га напоље. Кажем, ушле су снаге. Ја сам у Зворник ушао тек, у Зворник град сам ушао први пут када су били преговори у згради банке са представницима, представницима међународне организације, у то време, како су се оне звале, ја не знам, имали су они пуно звездица на аутомобила ознаке, једна међународна организација је била на преговорима и мислим да један од великих проблема наступа, управо везано за те преговоре. Причитао сам да је доктор Јелкић

злоупотребљен, да је његово име злоупотребљено. Ја са стране Вам кажем, жеља руководства СДС на челу са Грујићем, који се после успео вратити и преузети дужност коју је имао, жеља господина «К», жеља и Јове Мијатовића и Јове Ивановића је била да се формира Привремена влада мултиетничка и да се, када већ није остварен неки договор о подели мирној, задржи карактер мултиетничког простора општине Зворник. То ће најбоље бити виђено на акцијама и активностима које су рађене у највећем насељеном месту мимо града, у Козлуку. Наиме, шта се ту десило? Ту се десило да једноставно, изашли смо, колико је ту неправда. Ничија погибија не правда да погине неко други. Тог момента када су међународне снаге су биле на преговорима, чини ми се да су били задовољни разговорима, највећи део разговора је вођен, везан за могућности збрињавања евентуално рањених, повређених, болесних и остале ствари, ту је доктор Јелкић био сасвим нормално и најубедљивији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нам нисте рекли, када су били ти преговори?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам први пут тада ушао у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то дана после овог 09.?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Десет, дванаест дана, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нажалост, када су завршени преговори, ако могу добро да проценим са својим искуствима свим које имам, када су били изузетно задовољни људи који су дошли из међународне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме су били задовољни?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Са током разговора и са резултатима шта је договорено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је договорено?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, договорено је да се, да медицинске установе, пре свега, раде у корист грађана, без обзира каква је нација и без обзира ко је узео коју власт и какву власт и на који начин, договорено је да се, направљена је некаква условна инвентура са чим располаже медицински центар, договорено је са тим представницима шта је потребно доставити од помоћи и договорено је и о оном делу, да кажем, како би требало организовати у наредном периоду тај неки цивилни живот. Нажалост, нисам тај део завршио, десило се овај као иницијална каписла Сапна, тако и ово иницијална каписла која је била страшна, а то је када смо изашли у сумрак, изашли смо са тих разговора, откуд не знам, на који начин се то десило, ко је пуцао – не знам, момак који је цело време обезбеђивао у униформи, који је обезбеђивао банку у којој су вођени разговори, је погођен у чело и на лицу места убијен. Тог момента је опет усталасала врела крв и остале ствари и мислим да је то допринело много чему негативном што се касније дешавало. Толико о мом доласку у Зворник. Те вечери је, друге вечери је дошла информација, ја сам повремено ту био, повремено одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Зворника?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Из Зворника, да, ја сам најчешће био у Малом Зворнику и у неку руку, молићу Вас да не тражите детаље, у неку руку покушавао доскочити Међународној заједници, у смислу ембарга, обезбеђивали смо преко Босне папире за «Беко», за «Клуз», за «Јумко», за многе фирме у Србији, папире, као да је производња њихова и да ће се производња обавити у Босни, а производња вођена у Србији и та производња наплаћивана на такав начин извођена и довожена роба за репродукцију. Истовремено сам се и бавио, нормално, прибављањем одређених

материјалних добара за потребе грађана у ратом захваћеном Зворнику. Козлук: дошла је информација, то је први део везано за Козлук, дошла је информација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо дошли на оптужницу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесмо, па мислим да је ово све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се сада трудим да пустим, он је молио сам, да га не прекидам. Козлук је био 26. јуна. Добро, он је хтео да иде I, римско II.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац је мислио да Ваше функције да објасните.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, ја сам своју одбрану припремио хронолошки по датумима и по времену како шта тече, а нисам по тачкама оптужнице, премда уважавам, уколико треба, ја ћу се преоријентисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам, Ви хоћете Козлук од почетка све шта је било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. Козлук, други, трећи дан по преузимању Зворника од стране српских снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је негде 10. април?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тако некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дошла је информација да су мештани Козлука и околних села припремили се у колони, у транспортној колони за исељавање. Друга информација која је дошла, дошла је да ти људи не желе да се селе према Тузли, него желе са својим породицама и материјалним добрима која су спремили – возна средства, да се иселе у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошла та информација?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, како је конкретно дошла – не знам, углавном, дошла је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До кога је дошла, до Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, ја сам позван и са тим упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога, од кога?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И онда су корестећи, па упознат сам чини ми се чак од господина «К» и предлог је био да на прве преговоре, да се то не чини, иду господин Тачић пуковник, потпуковник у то време, као човек који је командовао формацијом ЈНА на том терену, да иде господин Јовановић, он је из Зворника, у униформи је био, старешина резервни и опет због тих мојих особина, чим сам се све бавио, ти то можеш убедљиво, бавио се политиком, иди и ти, а они ће као касније ићи и тако сам и отишао у Козлук и мислим да смо у вечерњим сатима уз давање гаранција да нема потребе да се селе, мислим да је то била и жеља руководства и СДС и Привремене владе, односно Кризног штаба у то време још, да се они не селе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви увече одете тамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Отишли смо тамо, људи су нас примили сасвим редовно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су Вас примили, негде на отвореном?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У Месној заједници у канцеларији, а напољу на отвореном је била једна јако велика колона, моја процена једно пет-шест хиљада људи, са тракторима, са мотокултиваторима, која вуку оне приколице мале са камиончићима, са возилима, личним, спремни за исељавање. У Месној заједници су вођени разговори, у тим разговорима смо пренели предлог из СДС и казали оно што ми мислимо да нема потребе, ту је био посебно упечатљив нормално потпуковник Тачић, да нема потребе, да војска ће их заштитити од сваког екстремизма све људе и

све грађане и мислим да смо у добром делу тај део смирили и људи су прихватили да ће тако и бити, договорили смо се шта треба урадити и договорили смо се, између осталог, да они морају припремити и предати наоружање, на чега се, са којим располаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао да треба да предају наоружање?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим, било би природно да је рекао Тачић, било би природно, е сада, ко је конкретно рекао, коју реч – то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они то прихватили добровољно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Они су прихватили и рекли су да нема никаквих проблема, да ће то бити урађено и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, добровољно су одустали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Они су, људи су, није се још одустало ништа. Видећете шта се дешава сутра ујутру. Сутра ујутру је поново та колона која се није разишла, ми смо обавили разговоре у сали. Даљи пренос тока разговора и резултата разговора је био на представницима Муслимана који су били на разговору да пренесу народу који се ту окупио. Вероватно је са тако уплашеним и нервозним људима било тешко разговарати, углавном, они нису успели да пренесу ту сигурност коју су стекли из разговора са нама, нису успели да пренесу на грађане, грађани се нису разишли, него је сутра ујутру поново се ишло, ишла је једна друга група људи. Ишао је, чини ми се и Брано Грујић, ишли су и свештеници и православне и муслиманске вере, ишли су и представници војске, ишао је и, мислим да је био командант Арканових снага, господин Пејић, покојни Пејић и они су тамо у току преподнева водили дуге разговоре и успели да убеду народ да се народ врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тада нисте ишли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не. Након тога, знам да је, знам, нисам присуствовао, нити сам у томе учествовао, да је оружје преузето, да је наоружање преузето од Муслимана, да га је Фадил Бањановић својим ангажманом, својим утицајем успео да то уради све на најбољи могући начин и то је оружје предато у касарну, мада је ту највише оружја било ловачкога, а оно оружје које је чак, на састанку рекао да су куповали, мало га је било, то је ово стрелачко наоружање војничко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се вратимо. Ко је то кренуо да се исељава, сви из Козлука или?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, верујте ми да је мени деловало страшно. Ја сам мислио да је ту било пет-шест хиљада људи, околна села где је било муслиманског живља, а центар је био Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то били и Муслимани и Срби, или само Муслимани?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Муслимани, ја мислим да су ту били само Муслимани, ако грешим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су хтели да иду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, около је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се распитивали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Около је био рат, већ су под условима и утицајем рата живели пар година, шта се дешавало у Хрватској и у њиховој непосредној близини и сасвим природно се људи уплашили и да су покушавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту и Срба?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У Козлуку, колико ја знам, било је и насељених Срба, веома мало, али је било Срба. Да ли су и они били спаковали своје ствари да селе, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви причали на том митингу нешто?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, нисам ни био на том митингу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки митинг код џамије?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је тај преподневни митинг који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви нешто причали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Где ја нисам био. Ја сам био у вечерњим сатима у месној канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нигде ништа нисте причали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја нисам уопште био на том митингу, рекао сам, мислим да је био Грујић, мислим да је био Пејић, мислим да су били оба двојица високи достојанственици и православне и муслиманске цркве и ко је још био – не знам. Тада су извршили позитиван утицај на људе, људи су се вратили и знам да је после тога организовано слање у Козлук одређене, не материјалне помоћи, у оном смислу делења, него да се опскрби и продавница, да се, послата су и кола прве помоћи, да буду тамо на лицу места, јер је то велико село, једно од највећих села у зворничкој општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате? Ко Вас о томе све обавештава? Ко одлучује да се то ради?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Одлучује Кризни штаб, на челу са Браном Грујићем, а мислим да је то резултат, ја мислим да је то био резултат њиховог договора, то јутро што су имали. Споменуо сам на почетку сусрет са Војином Вучковићем – Жућом и непосредно пред сам сукоб, не знам када су они дошли, јер ја сам их ја тада видео у хотелу, када су они дошли после – ја не знам, како су се укључили у формацију – не знам, углавном, дошла је вест, још није био почео рат, да је Жућо и још неки људи заробљени. Разговоре да се ти људи ослободе је водило више људи и онда сам се и ја укључио у њих и договорили смо да се ти, читам у изјавама неким, рекао сам ја, а у то време уопште нисам био Марко, него сам био Бранко, рекао је Марко да ће да убије десет хиљада Муслимана, мислим, колико је то ван памети, мислим да је довољно, знате, али добро, у страху су велике очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није десет хиљада, педесет Муслимана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Педесет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако пише.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У просторима Малог Зворника је функционисала комплетна власт на челу са СУП-ом, ту је била присутна и војска и нико није могао држати никаквих затвореника ни било кога, а ја знам да сам разговарао са једним инспектором и разговарано је, оно што се не спомиње, разговарано је са начелником СУП-а да и он пређе заједно са њима, да се извуче из ратних збивања предстојећих, која вероватно предстоје, да се извуку напоље и они да пређу преко електране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови заробљени?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ови заробљени, а и начелник СУП-а који је, иначе, био Муслиман, позвани да и он се склони да изађе из те зоне, јер се претпостављало да ће бити великих сукоба. Дакле, учествовао сам у тим преговорима телефонским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вас обавестио да је Жућа ухапшен?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је мене обавестио начелник СУП-а у Малом Зворнику, а да ли сам ја у праву, или је опет господин «К», или господин «К» и те телефонске разговоре, кажем, ја сам, нису дуго ни трајали, то сада делује као да сам ја учинио не знам ни ја шта велико, није то тако тврдо било ни тако тешко, више је било проблем да тај човек који је прихватио да њих изведе, да тај човек нађе сигурно време и сигуран начин како да их доведе до саме електране, него што су трајали договори, дакле, било је расположење тог човека који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само секунд, да ја проверим, тај човек, ја му знам име, али да ли он има неки псеудоним, нема, Мујић Фадил, да ли је то тај човек?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е, Мујић Фадил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вас је он звао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, ја њега сам звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телефоном.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте њега звали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, ја сам њега звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте Ви обавештени да је Жућа ухапшен?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, Жућа и још неки људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, у изјавама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви да ли Ви знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, не знам, мислим да је био тај доктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте већ претходно упознали Жућу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да и онда отишли са простора, отишли су они некуда и ја и они су се вратили када је већ почео рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вас обавештавају да су они ухапшени?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И шта су они радили, где су они ишли, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су их ухапсили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ухапсили су на једној од барикада које су раздвајале српски и муслимански део, то је на самом уласку у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви зовете Фадила?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам звао некога из СУП-а, а нисам знао да је Фадил. Касније сам га упознао. Зовем Фадила и у Фадилу сам нашао саговорника који је, пре свега, имао добру жељу да помогне тим људима и он је то и брзо прихватио, кажем, много му је теже било и много је теже било договорити како и на који начин то урадити, а да не буде и он човек угрожен, дакле, да не изађе пред масу заробљеника, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже, зашто су ухапшени?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, у телефонском разговору, у тим условима, верујте, никоме није пало на памет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте питали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није падало на памет да разговарамо о томе, што, зашто, ко је носио оружје или ко није носио оружје, ситуација је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су носили оружје, јесу имали нешто?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја сам чуо од Фадила касније, да су имали код себе наоружање, читам у оној изјави, да им је наоружање било у гепеку, што ја лично не верујем, јер нема разума, ако је већ подељено, ако је већ психоза рата присутна, онда онај ко има оружје носи га уз себе, да би се могао одбранити, а не носи оружје да би

садио каранфиле, него носи оружје да би се могао одбранити, а из гепека се не може одбранити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако има мало више, па, не може све на себе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, добро, обично су ти људи, сви људи, посебно ми мушки мислимо да можемо све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сандуке?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На леђа?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо ми то ове што причају да су непосредно, али добро, Ви реците шта Ви знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хоћу да укажем и заслужује тај господин Фадил, оно све што је рекао – то је истина. Касније је имао великих непријатности, одступио је од договора да буде склоњен у хотел, није издржао и изашао је из хотела, дохватили су га, неко га је дохватио, углавном ја сам га успео пронаћи и спасити. Истина је све оно што је он рекао, да сам реаговао, да сам реаговао као да имам лоше намере према њему, уствари, сам морао због околине, да не би прошао и ја лоше заједно са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте то рекли, а нисте мислили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, ја сам дигао дреку, прво, разлог за дреку је био што је напустио просторију у којој је био склоњен, да не буде никаквог зла по њега. Други разлог за дреку је био његова околина у којој се он налазио, а то је било поприлично и Аркановаца и ових из структуре Жућине, који му сигурно нису мислили добро и који су могли имати и других намера. Ја сам онда одглумио и углавном успео извући тог човека напоље и спровести га безбедно и он је и данас жив и здрав, Богу хвала, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви инсистирали да се они пусте?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да и он их је довео на брану. Он их је довео на брану и ту су преузети и онда је и он прешао заједно са њима. Ми се нисмо видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они били тако важни да се пусте, њих четворица, ко је био, јесте ли бар питали, ко је?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Жућа, Жућа, тај стоматолог, ако је стоматолог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај исти од први пут?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, верујте, први пут када сам га видео, нисам га препознао, други пут када је био, био је сав искривљен од страха, сасвим другог изгледа лица, тако да не бих могао баш га и поредити, али мислим да је био тај исти, мислим да му је презиме Богдановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још, ко?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Био је Репић и читам, то први пут сазнајем, да је четврти заробљени био Легија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пише Легија, пише Улемек, презиме?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам негде нашао или сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сада није ни битно.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није ни битно, да. Нити сам познавао Легију, нити је у то време Легија био особа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Улемек, има то презиме.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тако да не могу да кажем да ли је био или није био. Могуће је да је био, не спорим, исто као што кажем, могуће да није био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вас замолио да Ви инсистирате да се они пусте? Да ли овај што Вас је обавестио?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекао сам, господин «К». Господин «К» је био веома утицајан човек тамо, био је пре тога командир станице полиције, односно милиције у то време и био је веома утицајан човек који је и слушан и знао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако је он био утицајан, то значи да сте Ви били још утицајнији када Ви можете да молите, а он Зворничанин не моли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, госпођо председнице, него је он рекао, дословце тога се сећам, како је рекао: ја се не смем јавити. Ако се ја јавим, њима оде глава, јер сам ја био из структуре полиције, боље да се јави неко са стране, ко није из Зворника, боље да се јави било ко са стране, него било ко из Зворника, јер ће бити више мотива за некакве зачкољице, препирање, свађање и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што они Вама да учине, шта сте Ви толико ту били утицајни? Кажете, ја сам тај и тај, пустите их? Да ли сте се познавали са њима?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, ја сам био убеђен да, у муслиманској структури, као и у српској, има пуно још увек здравог разума, којима није стало до крвопролића и да ће помоћи да се то уради, да не буде никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да је то било ко могао да се јави и да каже, пустите Жућу и Улемека и они кажу – добро?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Верујте ми, госпођо, то ћете морати питати њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сада Вас питам, а када буде било време?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога да питамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Овога, господина Фадила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо, наравно, него Вас питам, како сте Ви доживели да они тако на Вашу молбу реагују?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја могу да Вам кажем, да је човек изванредно брзо и лако прихватио на себе обавезу да нађе начин да те људе доведе и увече је нашао начин, само је јавио да ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је јасно, али питам, како објашњавате да он тако поступа, да ли сте Ви знали тог Фадила?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како он то по Вашем, да ли сте му Ви наредили или како?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како да му наредим, по ком основу ја њему да наредим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је то урадио?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим из његове честите намере, честитих намера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пристао је да њих ослободи?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, нисте се знали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте му се Ви представили, ко зове?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да сам му се представио као Бранко Поповић, јер сам у то време још увек био Бранко Поповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, Бранко Поповић, ко, шта, овде Бранко Поповић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Без објашњавања, рекао сам, за њих сам заинтересован и мање је битно по ком основу се јављам, мислим да је тако било, јер постављам себе у улогу да сам ја са оне стране жице, мање је битно ко ми се јавља, него због чега ми се јавља у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, мора да зна ко сте, у чије име Ви, ја сам Бранко Поповић?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тражим да их пусти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је питао, ко сте Ви?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И да преведе, не, мислим да није, ајде сад, пуно ме питате, али мислим да није, мислим да је њему било довољно јасно да је била тежња да се ослободе та четири човека, чим је тражио да их доведе на брану и ту их пусти да могу да пређу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је он то урадио због себе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, можда и због себе, а можда и мислим да је, пре свега, био честит човек и није желео да се било која острашћена личност из муслиманске структуре народа острви и да то буде повод да се направи неко зло, хтео да их склони из те полицијске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те људе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ослободио их је?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, ослободио их је и они су прешли преко. Сутрадан је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они прешли у Србију?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, прешли су у Србију, прешли су у Србију, а касније су прешли Каракај, нормално, у структуру где је била српска војска. Функционисање, онако како сам ја то са стране видео, прва три-четири дана, функционисао је Кризни штаб и команда, команда, да кажем, свим структурама које су биле под оружјем је била у рукама Аркановог официра Пеје, Пејића Марка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причамо сада после 09. априла?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. Прва три-четири дана, да кажем, то је било, а да би се тада већ формирала Привремена влада са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, командовање, ким?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Командовање свим структурама које су биле под оружјем, дакле, и добровољцима, и сопственим снагама Аркановим и полицијом, тих прва три-четири дана, а Војска Југославије која је ту била присутна, није се, није се, у правом смислу, ја лично мислим да је грешка, није се мешала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Била је, споменуо сам га, потпуковник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тачић, Тачић са једном групом, јер то није била, чини ми се, целокупна формација, једном групом оклопном механизованом и нешто пешадије која је била уз оклопно – механизована та средства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је био лоциран?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Били су лоцирани непосредно поред Дрине, када се изађе са Старог моста, десно, то је, дакле, негде поред линије која је пре била за раздвајање, е, ту су били лоцирани, дакле, на самој линији раздвајања, практично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у граду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, то је насељено место, да ли припада граду или је неко село, не знам, али то је насељено место, прво насељено место, мислим да је то, ипак, да припада посебно насељеном месту Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе ка Бијељини?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, да. Они су били и пазили су, да кажем, на своја средства и на своје људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су имали војника?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када бих ја то знао, то је војна тајна, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била још нека војска ЈНА?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, војска ЈНА више, колико ја знам, није била, са те стране Дрине, са босанске стране. После три-четири дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у том периоду, Пејић командује?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пејић командује, изузев војсци, свим оружаним формацијама. Нико, нај, да кажем, један пример, нико није могао узети ни дозволу за пролаз преко моста, нико није могао извадити ништа. Ја ћу се сетити, за вечита времена, долазио је извесни Пусула, тражио за некога дозволу за пролаз, то је био, иначе, Муслиман, а нико ми није могао дати, мислим да је тај човек био изузетно утицајан, нико му то није могао дати и онда је рекао Пејићу да му се ради о куму, па, каже, онда реци да је за кума, онда може, иначе, нико му није могао ту дозволу, чак ни за тог Пусулу који је био веома утицајан, није могао дати, уколико Пејић не потпише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозволу да се прође кроз тај део?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да и да изађе из Босне према Србији. После три-четири дана, на једном ширем састанку у режији, односно организацији СДС, формирана је Привремена влада. Мислим да је прво што је профункционисало то је профункционисао СУП, тако је и договорено, па се чак и физички одвојио и отишао у другу просторију и то је у фабрику «Стандард».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није било пре Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, био Кризни штаб. Уочи рата и прва три-четири дана по уласку у Зворник, у Зворник су ушле војска, ушла, ајде да кажем, оружане структуре, а у Зворник није ушла ни Влада, ни представници СДС, они су и даље остали у «Алхосу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У Каракају, јесте и ту су формирали из Кризног штаба, формирали Владу и формирали су оно што карактерише Владу, то су њени органи, одредили су секретаре секретаријата, међу њима и секретара за унутрашње послове, односно начелника. Самим тим се полиција и одвојила и отишла у «Стандард», где је засновала своју базу и почела ту да функционише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је пре СУП отишао, да је раније СУП отишао тамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: СУП се раздвојио од СУП-а, муслиманско-српски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И отишао тамо у Каракај?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И он је отишао у Каракај и био у «Алхосу», а овим чином формирања Привремене владе и тог СУП-а, СУП се одвојио и почео да функционише као засебна структура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој згради?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандарду». Да ли је то близу «Алхоса», «Стандард»?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Све је то у Каракају близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада био начелник?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Начелник, ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, ако знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Начелник мислим да је био.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Каже, није био десет дана ту, па онда видим да меша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам рекла, Ви што знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате ко је тада постао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуда да бранилац зна да његов брањеник меша, откуда он то зна, шта он то меша?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам да је окривљени рекао оно што сам читао из изјава, претпостављам да је због тога? Схватила сам ја.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Начелник ко је био тада, не знам, ко је први начелник – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви, када се формира Привремена влада, ког датума, да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја овде сам био, чини ми се, госпођо председнице, веома јасан, нити сам био на седници када је формирана Влада, ја сам само хронологију рекао да је формирана Влада након три-четири дана, више није било Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нам рекли да нисте били?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, нисам ја ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте рекли. То ми можемо само да закључујемо.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Просто, онда ја могу сам себи нанети белеја и зла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете. Где сте били, како знате да је формирана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дозволите, ја сам рекао да сам и одлазио и враћао се, био нам је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, ја се извињавам, само да га упутите, јер он доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам рекла да он прича шта зна.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта он зна, шта је он видео, чуо и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте чули, реците да сте чули и како?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А не да конструише шта је било и тако даље, зато сам ја интервенисао, али видим, да каже, да није био десет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, како Ви знате да је формирана Привремена влада?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Испричали су ми људи када сам следећи пут дошао, испричали су ми да је формирана Влада и да је Брано председник Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је испричао и када сте дошли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, најчешће сам био у контакту са господином «К» и са Браном, мој контакт је најчешћи са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко од њих двојице?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви у том тренутку, то је сада већ нека средина априла, коју Ви имате функцију, шта Ви радите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Никакву, ја често нисам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ту, колико нисте?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, ја одлазим, враћам се, имам једну илустрацију: одлазим за Београд, доводим директоре «Бека» и «Клуза» у договор са представницима у Зворнику да се направе те фалш потврде да се роба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико то буде временски?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Буде по три-четири дана, буде по три-четири дана да не нема, па се вратим. Исто тако буде три-четири дана одлазак за потребе везионице Зворник на границу, на границу код Бачког брега да прође пословни људи из

Немачке који су финансирали производњу у везионици, у «Јумку», у «Нитексу», а да им се не евидентира, јер би имали проблема у својим матичним државама, тако да сам ја веома често одсутан. Одсутан сам и по основу прикупљања те помоћи, почев од саме моје фабрике која има тај атрактивни производ, који се зове уље, за то време, па смо га обезбеђивали и довозили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада присуствовали некој седници Кризног штаба у том периоду о коме сада причамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У та три-четири дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, пре те Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја мислим да нисам, а и ако јесам, ја се у то нисам мешао, али да ли сам присуствовао самој седници, мислим да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли икада присуствовали, ваљда бисте се сетили да сте били некада на некој седници?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, сетио бих се сигурно да сам био на седници и да сам званично учествовао у неком одлучивању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када су Вам они то испричали да је формирана Привремена влада?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, када сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико после формирања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја да Вам кажем, три дана, слагаћу Вас, а можда ћу случајно погодити да је три дана, да Вам кажем седам дана, исти је тај ризик. Ја не знам да ли Вам такав податак треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, изволите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тако да су они у Зворнику успоставили некаква правила, а мени су оставили у обавезу да са привредницима појединим који имају матичне куће у Србији, са матичним кућама у Србији, то је пре свега «Фагум», успоставим везу и да та делатност се занови са довожењем конкретно из Бора материјалних добара да би та фирма почела да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама дао тај задатак?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, све се то своди између Бране Грујића и господина «К»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вама задатак да се привредницима обезбедите доток те робе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, доток те робе и да привреда почне да функционише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то роба, која врста робе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, «Фагум» је фирма која је радила за потребе искључиво за Бор, «Бор» из Бора, радили су неке транспортне траке и остале ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није оружје никакво?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека друга роба?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дакле, мени је остављена та обавеза, ја сам тај део, чини ми се, доста успешно урадио и људи су из Бора дошли и успостављено је, та фирма је радила, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите даље. Када сте постали командант штаба ТО?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е па то касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите колега?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видим да је оптерећен концептима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека изнесе све што жели.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево, казаћу Вам, мало сам, колико сам био одсутан, толико сам био одсутан, ево сада ћу Вам казати, ја сам први пут из материјала сазнао да је Жућо био командант штаба ТО, уопште нисам знао то и сада после свега Вам кажем, да сам знао тада да је Жућо био командант, никада се не бих прихватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да. Никада се не бих прихватио. Нисам знао уопште да је он био командант штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био командант штаба ТО?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, непосредно пре мене. Ја то нисам знао, дошли су људи из општине Зворник, нашли смо се у Малом Зворнику и обавили су са мном разговоре, уз доста убеђивања, уз доста, ја сам им скренуо пажњу да немам везе са војском, да како могу бити, не познајем те људе, убеђивали су ме и убедили су ме да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет ова двојица, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, био је ту, било је ту још њих више, а ко је био – ја не знам. Све се, ко је разговарао – не знам, убеђивали су ме да је боље да будем ја, сви ће помоћи, формира се већ и Војска Републике Српске полако, јер се Војска Југославије извукла, али да се треба извршити утицај на људе, треба извршити утицај на грађане, да се успостави некакав режим и некакав мирнодопски услови живота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Друга половина априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава, тај разговор?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У Малом Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Малом Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било, кафана, кућа, где?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је задњи разговор вођен у ресторану «Мери».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Мери»?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било више разговора?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Било је више разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између Вас и кога?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Био је «К», био је Брано, био је, ко је био још у име, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да Ви буде председник?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да будем командант штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко Вас је ту највише убеђивао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сви једнако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих двојица?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Убеђивали су зато што су вероватно погрешно имали мишљење о мојим неким могућностима и способностима и утицају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их Ви разуверили, имали сте прилику да их разуверите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, хвала Богу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте им Ви рекли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Али је тада био код њих основни циљ, попунити то место и задржати шансу да се сачува, сачува за то време сасвим уредни односи за ратне просторе и за ратне услове, уредни односи који су постојали у заворничкој општини, дакле, без великих ексцеса у то време, без, једино су имали проблема са овом добровољачком једном формацијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, средином априла?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то су Вам рекли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Управо сам Вам то сада казао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретније, какве проблеме и са ком формацијом, ако су Вам рекли, а ако нису?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, рекли су ми да имају проблема са добровољачком формацијом. Ми га нисмо звали никада «Игор Милановић», звато је само «Жуте осе», а никада другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви први пут чули за то име?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Од почетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Од почетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично сте чули?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко каже, «К» и Брано?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па и Брано и ко је још био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо проблеме са тим «Осама»?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Имају проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве, какве?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, проблеме недисциплине, непоштовања и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Вама рекао, када рекосте да Вас је упознао са Жућом?

Шта Вам је тада рекао Брано када Вас је упознао, оно на почетку?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се упознали са Жућом, да ли Вам је нешто рекао, да је он добровољац, да треба нешто?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, то сам и рекао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је нешто задужио везано за?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, само смо то вече, тражио је да му помогнем, да разговарамо са њима, јер њих су четворица, он је био сам, да разговарамо са њима и да проценимо о каквим се људима ради. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакво Ви задужење нисте имали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он каже, имам проблем са тим добровољачким јединицама, недисциплина?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Недисциплина и проблем је само одржавање линија, снабдевање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквих линија?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Линија разграничења са Муслиманима, јер тада је већ била узета и Кула град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од стране Муслимана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, напротив, од стране српских снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26. јула, а Ви причате средину априла?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја говорим, Ви сте мене питали за моменте разговора када су ме убеђивали да преузем дужност команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте рекли да је то било средином априла, а Кула град је пала 26., претпостављам да Ви причате пре тога?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, добро, ја сам очигледно онда учинио крупну грешку, то је био крај априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, после пада Кула града?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: После пада Кула града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте се срели у Малом Зворнику, у ком интервалу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Два-три пута у тих два-три дана, четири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После пада Кула града?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, после пада Куле града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је већ друго, су били ти сусрети?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу, одржавање линије разграничења са Муслиманима и шта још?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јасно су дефинисали да даљих захтева према територији никаквих нема и немају намеру да форсирају даље преузимање, узимање територије, дакле, немају намере никакве да напредују, што је до краја рата тако и испоштовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је исход тих Ваших разговора?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Исход тих разговора је да сам ја прихватио, то су били већ вечерњи сати, да сам ја прихватио и дошло је до именовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прескочили смо онај део што сам Вас ја питала. Јесте их разуверавали да Ви немате те?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Апсолутно, рекао сам да немам ни са војском никакве везе, чак штавише, напротив, ослобођен, да немам никакве, да, чини ми се да је господин «К» рекао, мислим да је он, то бих сада иначе рекао, нашалили смо се, био ми «кум» када је нашао солонунско решење, сматрајући ваљда да неки други квалитети су му важнији него то, па је рекао: бићеш и мајор, а ево даћемо ти име Марко Павловић, тада сам постао Марко Павловић, мајор Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он Вам је дао име?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да ми је он био кум и да смо тада и попили пиће, мислим да у том делу треба консултовати овде присутног Грујића и «К» и вероватно више нас више памтимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мислите да Вам је он дао име?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да и то у тим разговорима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих неколико дана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте Ви то онда ипак прихватили, када немате, кажете, нисте служили војску, немате никаква војна знања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Што?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сада овде питам, Ви када будете овде, Ви ћете питати.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја покушавам, поштујући питања и уважавајући питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Будем коректан у одговору. Мислим да прави одговор не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја на пример, ово радим, не знам да ли радим добро, али никада не бих прихватила да будем зубар, не умам, не знам, зато Вас питам, ако можете, ако желите, а ако не можете – ништа.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, прави одговор не знам, једино што би се могло казати, то је да сам можда мислио да ће се тим удруженим снагама и заједничким радом моћи успети, посебно када више нема потребе за никаквом, никаквим напредовањем и гурањем линија напред, да ће се моћи одржати и територија и организовати док се не конституише, јер је већ почела, у најавама да се конституише Војска Републике Српске, да се дочека тај период и да се то оформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисам разумела, али добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Просто речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да неће бити посла?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, мислио сам да ће се моћи задовољити и без тог искуства војног, да ће се моћи задовољити у организационом смислу, да се задрже линије, да војска обави свој део посла – чување линија и достигнутих у претходним операцијама и да се ставе под јединствена правила понашања и ови који нису до тада стављени под јединствена правила понашања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти добровољци?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте схватили да има добровољаца који праве проблеме?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је територијална одбрана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, поприлично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је територијална одбрана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да бих одговорио на то, ја ћу казати једну ствар: територијална одбрана у условима где се води рат, а нема војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то оружана сила?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, штаб територијалне одбране за разлику од редовних штабова који су функционисали у Србији, у ратним условима није то – то. Штаб ТО у ратним условима је скуп групе људи која са добрим намерама договара шта би требала да уради, а онда јединице имају своје команданте, јединице имају своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединице територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јединице, па, неки пут и нису јединице територијалне одбране, неки пут су и, видећете и касније, уверићете се, па и територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скуп групе људи који?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ми нисмо имали ни једну формацију код себе, ни војну полицију која би обезбедила извршење онога што се у штабу договори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, ипак сте прихватили то да радите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Прихватио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је територијална одбрана, да ли су то у рату оружане снаге, а које нису ЈНА и полиција? Да ли Ви знате шта је територијална одбрана, прихватате се дужности команданта и сада, шта ће да ради територијална одбрана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не могу Вам на то одговорити, не знам, не знам, покушао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте мислили да ће бити Ваш задатак као команданта штаба територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Договорити она правила смењивања људи на обезбеђењу линија достигнутих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то људи наоружани?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Наоружани, договорити и натерати ове који су правили проблема да се повинују јединственим правилима понашања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је задатак, да се они повинују, да се приволе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, обезбедити храну, обезбедити униформе, обезбедити где ће спавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А плате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А плате, то је регулисано раније још, давала је општина, а преко штаба ТО су само ишли спискови, да се зна, да не добије плату онај који је побегао, да не добије плату онај који је отишао негде и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то регулисано да плате даје општина?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим, ово мислим, ово не знам, ја мислим да од почетка рата тако је функционисало у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали Брану Грујића или некога ко је био ту локални?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, они су мени рекли људи да плате су обезбеђене и да општина обезбеђује паре за плате. Ја даље питао нисам, шта је било јуче, прекјуче и назад месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви добили задатак да те спискове правите или ко?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ти спискови доносе их команданти јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, а у штабу је само тај део овераван, да би општина имала, је ли то била навика, да ли је било функционалне потребе или није било функционалне потребе, то је доношено у штаб ТО, није ношено директно у општину, а из штаба ТО са потписом и печатом ношено је на исплате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У општину тамо да се требају паре?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Благајница из општине је носила у јединице паре, предала командантима паре. Са тим ми нисмо имали ништа, нити смо имали свог благајника, и тако се исплаћивало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, Ви се прихватате и постајете командант штаба територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико имате људи под собом? Кома сте командант, којим све јединицама и како то изгледа?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То су, како то изгледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви како знате, како то изгледа. Постали сте командант?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, коме командујете? Ја да сам председник суда, ја бих знала ко ми је ту.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У оквиру штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да знате, ко је под Вама, коме сте надређени?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У оквиру штаба се договарају правила, да кажем, ко је када на линији разграничења и обезбеђује храна, обезбеђују униформе, обезбеђују санитарске потребе, обезбеђују се, евентуално, рањенима у Медицинском центру лечења, ако треба и даље – превоз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су функције, али питам за људство? Ко је под Вама, да ли знате, ко је под Вама?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, директно мојој команди нико није потчињен, Обреновић командује, да кажем, ембриону Војске Републике Српске, то је онај ембрион који је остао од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Драган из Јастребарског?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Драган Обреновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он тамо био лоциран?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Био је у једној, једној, то је касарна, како се зове та фабрика, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он, значи, није под Вама?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, он помаже штабу колико може да помогне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме помаже?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, помаже и саветима и употребом јединица и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пошто он није, да видимо ко јесте?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, имамо, она одељења за заштиту објеката од посебне намене, имамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то објекти?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, од трафостаница до, мостове је после преузела полиција, али тај приступ мостовима, издаље, да не би неко дошао и минирао, и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ради територијална одбрана?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је била посебна јединица коју је водио Риђошић и Секанић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, трафои, мостови, приступ?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Затим, та велика фабрика «Глиница» мислим да се зове, она је има својих доста истурених места и требало је посебно обезбеђење за њу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, за фабрике?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, од значаја фабрике, од значаја и у датим моментима, ако треба, дају се људи на поуну линија, тамо где је потребно, борбених дејстава је било, покушаја повраћаја територије од стране Муслимана. Тада сам интервенисао са свим снагама и полиција позива на координираност са полицијом да помогне и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, однос територијалне одбране са полицијом?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Однос са полицијом, ајде да кажем, сарадња присутна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сарадња?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сарадње, никаквих ингеренција ја нисам имао над полицијом, нити полиција над штабом ТО, самостално, потпуно, чак, штавише, сада ми пада на памет, па полиција је, полиција није општински орган, полиција није општински СУП, полиција је државни орган и мислим да је њима центар био у Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када полиција извршава борбене задатке, шта се онда дешава, коме је онда подређена у рату?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, полиција када је укључивана, да ли због тога због пробијања линија, да ли због тога што, онда је укључивана у тај сектор тамо који је. Никада није долазила без свог старешине и старешина прими заповест од онога ко води ту линију тамо и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неки из ТО?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, напротив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, одакле?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је старешина из полиције иде са својом јединицом, није долазило двадесетпет полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када дође на линију да помаже, ко је њему надређен ту на линији?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ту му је надређена, најчешће је то било, по правилу Обреновић, јер је он највише структура војске дао за чување линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има Обреновић људи?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, било је нешто тенкова, било је нешто артиљерије, колико је било мобилисано за ту јединицу – не знам, али доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко овде рече, двадесет људи је имао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ако могу тенкове паралелно возити и артиљеријом руковати и командни састав бити двадесет људи, онда нека буде да је било двадесет људи, али, мислим да то није тако. Уосталом, постоје спискови које је Обреновић потписивао платни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, имамо то одељење, кажете, за заштиту ових објеката, за обезбеђење фабрике, за попуну борбених дејстава, а шта ћемо са добровољцима?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, добровољци су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији су они?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добровољци су Жућини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чији је Жућа?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Камо среће да ту има право одговора, Жућа је Жућин, нажалост, тако је испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фактички?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Формално, чији је Жућа?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Формално би требало би да је под штабом ТО, видећете у наредном периоду, да то нити је било, напротив, да је покушао да командује и у општини и штабу ТО својим оружаним нападима и препадима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га је плаћао ТО преко општине?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: ТО је плаћао док та формација није удаљена са простора, због учињених недела њихових појединаца над људима на Економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја бих Вас молио, немојте ме питати датум, ја ћу Вам казати како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месецу, или шта можете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ћу Вам па, то је већ био мај месец. Код мене је дошла једна жена и обавестила ме да је њеног мужа, мислим да је из тог горњег дела Зворника, да је њеног мужа одвела војска. Тај термин «војска» је вероватно у народу,

свако ко је униформисан он је војска. Мислим да је 80% људи носило и жена, чак, маскирну униформу у то време у Зворнику. Питао сам СУП да ли су они имали интересовања за тим човеком – нису, да ли су хапсили – нису, пошто ја нисам нашао други начин, замолио сам једног капетана резервисту, најалост покојни, како је погинуо, то је посебна прича, замолио сам њега да покуша да истражи шта се дешава са тим људима који нестану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та жена је имала једног човека или више? Рекосте у множини, људи који нестају?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Видите, прво је пријавила та жена, па се онда појавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате име?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам јој име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А име мужа, да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, мада сам нашао у материјалима да је сведочио, нисам, нисам му запамтио име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се помиње да је овде убијен тај човек?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, тај човек је срећом остао жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њен муж?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да и рећи ћу Вам шта је учињено и како је, уствари, спашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он Муслиман или Србин?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Муслиман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муслиман?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај човек?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај њен муж?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, нисам погледао, има у транскриптима, има његово сведочење. Суштина је да је дошла информација да је човек нестао. У разговорима које смо имали међу собом и Брано и начелник СУП-а у то време, Маринко Василић и остали, изношено је да има још неких појава да људи нестају. Ја сам замолио капетана Јовића, данас покојни, да покуша, Јовић, мислим да је Милоје, да ли му је то право име – не знам, замолио сам да покуша он да истражи шта се ту дешава. Рекао сам и конкретно фамилију која је, јер ми је Секанић рекао да је тај човек изузетно пуно помогао да се у том крају где живи, предухитри било какав ратни сукоб и било какав сукоб и било каква погибија, јер је утицао на своје сународнике и онда су одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај муж од те жене?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да и они су предали наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је она дошла код Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У штаб ТО?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да. Капетан Јовић, пошто, кажем, полиција није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у граду, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У граду, ми смо прешли одмах у град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо код поште?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Код поште или преко пута забавишта, ја знам, кажем, где је пошта тачно, ипак је овако ближе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И она је била са још једном женом. Прихватио сам на себе обавезу да покушам да истражим где се то налази, па кажем, пошто полиција није имала интереса, пошто ми је речено да полиција није хапсила, да полиција не зна ништа о томе, замолио сам Јовића да као човека који је био командир извиђачког одељења, да он то покуша да, како ми то кажемо, проњушка где се то, ти људи налазе. Након извесног времена, да ли је то два или три дана, дошла ми је и госпођа Буљубашић, али је то ипак мало другачије. Рекла ми је да је њен муж ухапшен, када је ухапшен – ухапшен је прекјуче, па где је ухапшен, каже пред општином. Па, што ниси отишла у СУП? Па, каже, он ми је рекао да не идем нигде. Па куда је одведен – па не знам. Како ћу ја да знам, али рекао сам јој да ћу у склопу ових активности које сам Јовићу дао, да ће се вероватно радити и можда наћи и њен муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова Јасна Буљубашић је исто дошла код Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта она каже, ко га је ухапсио, да ли је она била присутна?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Она је мени рекла чак и поименично тада ко су ти људи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војници или полицајци?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То су били полицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова прва каже, војници?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Она је рекла само војници. Ја се ограничавам и скрећем пажњу, мислим да често код употребе тога термина за војнике, користи се униформисани грађани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су војници по њеном мишљењу, зашто је код Вас дошла? Да ли сте је питали, зашто код мене?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам питао, нисам њу питао, јер та жена је у својој муци и страшно изгледала, видео сам да колико могу помогнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас није то зачудило што се Вама обратила, ако га је војска ухапсила?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја сам малопре рекао, да је господин Секанић који је био у штабу, у том крају, успостављајући поверење између себе и Муслимана, заједно са тим човеком успео да спречи било какве сукобе и постојало је поверење и вероватно је због тога дошла и затекла је мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тражила Вас или неког другог?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То ја не знам, мени је доведена, њих две су мени доведене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У команду тамо где сте Ви били?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, стражар је довео мени. Јовић је узео на себе обавезу да, како он каже, проњушка и потражи, и то је и учинио и након да ли три или четири дана, мени је ушао у канцеларију стражар који је био у згради и рекао да је остављен један, да је капетан Јовић оставио једног човека испребијаног и да се он налази у једној канцеларији. Ја сам отишао да видим ко је, када ми је рекао име, онда сам са њим веома присно разговарао, како је изгледао, позвао сам кола Прве помоћи и обезбедио преко доктора Јелкића место у болници за њега, јер је веома лоше изгледао, испребијан. Лично сам надгледао тај део његовог смештаја и мислим да је то било потребно и да је било важно што сам био лично присутан, да не би било неких других, других последица по њега. Он је колико-толико залечен, отишао је из болнице поплашен, мислим да није имао основе, бар нико из власти није пицамама обележавао болеснике, како он каже, да је њему једна медицинска сестра казала, у то

лично не верујем. Да ли је неко овако обележавао – не знам. Капетан Јовић ми је саопштио да је остале које је нашао на лицу места у том некаквом тајном затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овај покојни, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, одвезао у СУП, мислим да је одвезао на право место, јер даноноћно је организована структура радника безбедности, могла им је да обезбеди најбољу ситуацију. Нажалост, када га је одвезао у СУП, није се одмах вратио, него тек сутрадан је дошао и рекао ми да су то зло које је чињено, које ми је испричао и овај Муслиман који је доведен до мене, имали смо један, на његову муку вероватан и смешан разговор, како он сам каже, где сада јуче батине, данас кафа, шта ће ми се сада десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте пили кафу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли одосте Ви у тај тајни затвор да видите где је то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја за сада сам ту где сам и капетан Јовић ми је тек дошао сутрадан и рекао ми, то на некој Економији, да је затекао десетак њих. Моје је питање било: ко је био присутан, каже, група Жућиних, на челу са Репићем, јер је он свуда био на челу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже овај Јовић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јовић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је затекао њих тамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Друго што ми је рекао, веома је битно, да је морао да одглуми и сфингира да и он има лоше намере према тим људима које је затекао тамо измучене и пребијене и да их је на један веома груб начин потрпао у камион и практично отео, остављајући утисак онима који су тамо тукли, остављајући утисак да нема ни он добре намере према онима које је отео, него, напротив. Кажем, овог човека је довео, довео у штаб, а остале је одвео у СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овога што је повређен?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. Нажалост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, он је Вама доведен у штаб?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, ја га спровео у болницу и тамо га оставили, под једном пажњом лекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има тог човека на овој цедуљи што смо Вам дали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, верујте ми, мада ће Вам бити смешно што не знам, ако толико пријатно говори о мени – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте му име упамтили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И он сутра дође и каже: ја сам њих све отео и шта је урадио?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Отео и сместио сам део људи у СУП, а овога сам, кога сте тражили, довео у штаб, ми смо га кажем, већ дан раније сместили у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове у СУП?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А ове у СУП, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто у СУП?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Због тога што је СУП нон-стоп под имао посаду, имао људе око себе, штаб није имао, имао је два стражара, СУП је имао десет-петнаест људи увек у формацији који су увек били у станици, да могу да обезбеде те људе, јер

су ти људи отети од ових отуђених, отуђених, да кажем, неодговорних, како се неодговорно понашају од појединаца из Жућине формације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте покушали да утврдите, зашто су ти људи били на тој Економији? Да ли сте питали овог Јовића?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јовић није имао времена са њима преговарати зашто су они били тамо, јер је, кажем, отео их, није, јер се бојао и по себе и по своју формацију, он је имао десет људи у формацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома је припадао тај Јовић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Он је припадао највише, највише Обреновићем извиђачима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није био под територијалном одбраном?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, он је био, највише је био везан, један изузетно частан човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војник?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја мислим да је био резервиста, однекуда од Аранђеловца, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже, сместио сам ових десетак у СУП?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог што сте Ви, у болницу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не. Овог што сам ја тражио, он је оставио у штабу, а ја сам звао кола и сместио га у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, Ви сте га после у болницу, добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа, тај човек је залечен, жив је и здрав, Богу хвала и ми смо након тога покренули поступак, договор начелника СУП-а, господина Грујића и мене, размена мишљења када смо чули како су тамо тучени, да су тамо тучени, пребијани и убијани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, који је начелник СУП-а?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Начелник СУП-а је Маринко Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Брано Грујић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их Ви звали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да смо се нашли код Бране у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли исти дан, да ли сте их Ви позвали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У току вечери, да, у току вечери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их Ви звали да их информишете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ми, можда и јесам ја звао или је он звао или је било уобичајено, нећу сада казати нешто што не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, они долазе код Вас у канцеларију и шта причате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Били смо у канцеларији, у којој канцеларији, сада није ни важно да ли смо били код Бране или у штабу и разменили смо, између осталог, и ову информацију и Маринко је преузео обавезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, Ви њима кажете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам њима пренео ову информацију, већ је имао и Маринко своју информацију, јер је добио од ове пребијене Муслимане у затвору, према томе, имао је и он информацију. Једноставно, разговарали смо шта да радимо.

Пошто смо сутрадан од капетана Јовића добили информацију да се ради о овој структури Жућине формације, договорили смо се да се позове Жућа, да се са њим обави разговор и да нам, да му условимо да нам мора изнети имена ко су ти извршиоци и шта се то, уствари ради, оно што ми не знамо и што не зна СУП и што не знам војска, то не зна нико. Жућа је одбио да разговара о том делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је позвао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да сам извршилац био ја и Маринко заједно, Брано мислим да није био ту, а можда је и он био када смо разговарали са њим. С њим се једноставно није могло разговарати и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви позвали Жућу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, ми смо звали Жућу и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Маринко и дође Жућа?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дође Жућа и кажемо му шта смо затекли и шта нам је рекао капетан Јовић да су то, уствари, његова група из његове формације. Он је тај део одбио, а увече смо одржали седницу штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то одбио да су то његови?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да нам каже ко су и да су то уопште његови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, то нису његови људи?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да. Увече смо одржали седницу штаба, упознати су сви чланови штаба шта смо, са чим смо се суочили и био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сутра сте штаб ТО?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да и био је предлог, пао је предлог да се или Жућа изјасни о коме се ради да би се могло даље поступити или да се целокупна формација удаљи са тог простора. Пошто они нису нам саопштили имена, нису прихватили да нам ту помогну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите Жућа?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, ми смо им саопштили да они морају, Жућа је поново позван и саопштено му је да се цела формација, због тога што те појединце неће да каже ко су, да морају напустити територију и да немају места у Зворнику, мада се радило о изузетно јакој формацији, 70-80 људи, људи који су имали великих заслуга, људи способних, људи добро наоружаних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих његових око седамдесет?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. Људи и поштовани за учинке у рату, дакле, честитих бораца, али је нажалост та формација није хтела да се одрекне и да нам дефинише ко су ти појединци који морају бити, на неки начин, изоловани и удаљени одатле. Ми смо саопштили Жући да цела формација мора напустити, какви су ту проблеми били, то можете да замислите. Тих 70-80 људи наоружаних, како је њима пренешено, шта је њима пренешено, они се тако и понашају, испада да Брано Грујић, Маринко Василић и ја покушавамо да истерамо те људе, а они су имали велике заслуге, не пренесећи, уствари, да је наш захтев био да се дефинишу починиоци недела, а пошто то нису хтели, онда да су натерани, дат захтев да они напусте територију. Дошло је до изузетно напете атмосфере, малтене до сукоба и за сутра ујутру је заказан састанак у њиховом штабу, а тај састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сукоб између кога?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, између те формације и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, када су они, дошли су, значи, још не само Жућа? Говорите у множини а само Жућино име помињете? Ко још дође, Жућа и ?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко још?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сада следи цела формација и кажем позвани смо на састанак код њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то код њих?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, имали су једну бараку у којој су они боравили и ту су и спавали и одатле одлазили и враћали се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као нека кућа или шта?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је некаква барака, мислим да је то веће од куће, као да је био неки индустријски погон некада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у граду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ван града, непосредно близу града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли код реке?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Код реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код моста?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Са десне стране пута, када се крене према Козлуку, према томе, ту близу моста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, ко одлази тамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нико није добронамерно сарадници су саветовали да не идемо, да ће нас побити, са мном је отишао заједно Грујић и Василић и капетан Обреновић. То шта смо ми тамо доживели, то је, то не може се ни испричати, ништа пријатно, све претећи. Образложили смо пред целом формацијом зашто и да тај захтев да се морају иселити ће бити одмах повучен, уколико нам саопште имена појединица који су направили ово недело на Економији. Пошто су они то одбили, узео је онај уобичајени арсенал речи, комуњаре и све остало, који смо заслуживали и због тога што смо задржали Козлучане, то им је сметало, нисмо истерани, али нисмо ни баш били сигурни да ћемо доћи до аутомобила, да ћемо моћи да се извучемо одатле. Но, извукли смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз какав закључак?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам закључак да цела формација мора да напусти територију општине Зворник и да јој нема места на територији општине Зворник, због тога што нам нису казали ко је то починио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је то био сагласан закључак, јединствени, или Ваш само?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, био је свих нас који смо били тамо и био је и штаба, свих нас који смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То питам, да ли је то јединствени закључак на нивоу целог скупа или само Вас и Маринка и Бране?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: На нивоу, у овом случају, на нивоу нас тројице, претходно вече на штабу целог штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али када сте дошли, када сте изашли, јел договор то био да напусте?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, они су тај део, нормално, претећи одбили и чућете даље како следи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да завршимо тај део, па ћемо паузу.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Управо тако, то је за следећих пар минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да је срећа била што је у то време у Зворник, да ли поводом, да ли је неко иницирао или није иницирао, не знам, ми нисмо. Дошла су

два висока официра Војске Југославије, то је пуковник Ступар и потпуковник Грујичић, нажалост и он покојни у Ваљеву, они су се појавили у Зворнику и када су чули о чему се ради укључили су се у разговоре, у вечерње разговоре који су били и конфликтни и ризични и нађено је некакво солонунско решење да ће потпуковник Ступар обезбедити једну формацију од Војске Југославије и прећи ће та возила из Војске Југославије преко у Босну и да ће њих извести. Нама је био једини услов да им издамо потврде, јер су се они тога бојали, да они нису вршили ратне злочине. То је био захтев од целе те формације да им се то изда. Договорили смо се међу собом да је мање зло издати ту једну лажну потврду, да појединци нису чинили ратни злочин, јер су већи део били поштени и ми смо те потврде дали. Сутрадан је једна колона дошла, потрпала их све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате ту потврду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја немам, зашто бих ја имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је писао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја не знам ко је оверавао, али сагласно смо сви то дали, само да изађу напоље да их се решимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сачинио такву потврду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко је диктирао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на захтев њихов?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: На захтев њихов, на њихов ултиматум, то је био ултиматум, а и у неку руку, солонунско решење како нам је и Ступар саветовао, солонунско решење да их се решимо и да постигнемо циљ да се они одатле удаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сваком по потврду да нису чинили ратни злочин?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је потписао ту потврду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, да ли је општина или сам ја, не знам, да ли смо сви, могуће је да смо сва тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико таквих потврда?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, колико њих има и они су потрпани сутра ујутру у возила и извучени су напоље и да кажем, и ми смо данули душом, али за кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у та возила тог Ступара и?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И они су отишли преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србију?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како и зашто су се вратили, зашто их нико није дирао, зашто их нико, нема права нико да каже да није знао, знала је полиција, полиција је контролисала мостове, знали су сви за тај део, цела јавност је знала за тај део сукоба са њима, према томе, зашто су нам се и откуда они сви формацијски вратили у року од пет дана, то не знам и ко их је звао. Од тада они више нису, немају никакве везе са штабом ТО, нити са домаћиновањем општинских органа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити са?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Са домаћиновањем у целој регији од стране општинских органа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, немају плате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нажалост, имају плате, али главом да не би платили, потписана је плата, али имате горе лепо написано с моје стране, рукописом, нека их плати Стево Радић, то је једини начин био да се сигналише да ми са њиховим боравком накнадним у општини немамо ништа, него да су, малтене, дошли у режији приватне војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Стево, није он приватно лице, он је секретар за финансије?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, и Брано је председник општине, Брано их истерује, а неко их враћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А плаћа их?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да за тај месец ипак нису плаћени, мислим, немојте ми узимати здраво за готово, а мислим да за то ипак нису плаћени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај мај?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: За тај мај, када су истерани, па када су се вратили, мислим да није плаћено. Не, не, то ће бити јун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуни?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мај, јун, један месец, ја мислим када су протерани, више нису плаћени. Био је списак, захтевано, напад на штаб оружани да се то потпише, потписано, али је написана ова напомена, да, нека их плати Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесу ли после плаћени или нису?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да нису, али не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, упамтите где смо стали.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради паузе, у трајању од двадесет минута, наставак у 12 часова и 10 минута.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, имам један предлог, па бих молио само да се искључи јавност на моменат, пре него што наставимо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

Констатује се да тренутно у судници нису присутни пуномоћници оштећених, који су обавештени о почетку наставка главног претреса.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА ОПТУЖЕНОГ БРАНКА ПОПОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Значи, где смо дошли, ови одлазе, је ли тако?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: После десетак дана су се вратили назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то сазнајете? Рекли сте за пет дана или за десет?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У тих десет дана, не могу казати у дан када су се вратили, али они су, цела формација, како сазнајем? Сазнајем од људи, видим, појављује се формација од осамдесет људи наоружаних, како не би сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, видите Ви да се они враћају?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, видимо да су се вратили, а веома брзо видим и то осетим, нападима, они су извршили једанпут директан оружани напад на штаб, у коме су били у то време и представници Скупштине општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Датум не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то још увек мај месец?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да је јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуни?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то био напад?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, упало је испред штаба у коме су били присутни и представници општине, МУП-а, на договорима, да су се појавиле пљачке, напади на имовину грађана и остало, упали су испред овога штаба, била су два возила са памовима и патовима и пешадијским наоружањем, на каросеријама, а у штаб је упало једно петнаестак људи у канцеларијски део, а десетак-петнаест људи у дворишни део, уперили цеви у нас. Било је претњи да се морају поднети оставке, да чак и сулудих идеја о њиховом преузимању града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте знали од њих који су упали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Знао сам Жућу, знао сам покојног, покојног овога, има ружан надимак, али је био у «Белим орловима», командант «Белих орлова», Аждаја је имао надимак.

Констатује се да су приступили пуномоћници оштећених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, упадају Жућа, тај покојни Аждаја и?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И са групом својих сабораца упали су у штаб са упереним цевима, моје сећање каже, четири до пет сати су нас држали под том претњом да ће нас побити, да, ми смо попустили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту били и Ви и Грујић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Био сам ја и поједини чланови штаба и Грујић, Василић, Перић, Секанић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу, шта траже од Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ми смо за њих издајници српског народа, ми чувамо Муслимане, а избеглице шетају без могућности да се склоне негде, ми смо издали српски народ, ми смо комуњаре и то онај њихов речник који користе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Муслимани шетају?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ми смо чували Муслимане у Козлуку и у Дивичу, а избеглице српске које су дошле с друге стране, велики број шета, нема збринуто стање своје. Након толиког времена и убеђивања и препирања, они су се ипак повукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они нешто конкретно тражили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тражили су да одступи Влада и председник, да одступим ја и да они преузму град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како су се повукли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, сада да Вам кажем, не знам зашто су се повукли, али након толико времена, можда су и они схватили да то се неће од нас десити, а да су и они у грешци. Како су се повукли? Повукли се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли је неки договор пао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Никакав договор у том случају, никаквог договора није било, нити смо прихватили било какве договоре и ултиматуме. Та претња новим нападом је била после десетак дана, а онда следи напад на болницу, па онај покушај у болници ружног понашања који није имао везе са нападом на власт, него је једноставно силивног понашања, ја бих рекао и неразумног, идиотског понашања појединаца, када су упали у болницу, ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су направили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Упали су у болницу, ја сам обавештен око три сата, уопште у штабу нисам никога више имао, осим та два стражара и са њима сам отишао. Полицајац ме је обавестио да он не сме да интервенише. У један простор у хол су стрпали све и болеснике, и рањенике, и лекаре и медицинске сестре и све који су се ту нашли, са пуштањем порно филмова, на донешеном телевизору и донешена касета, понижавали те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пацијенте или особље у болници?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Особље и, рекао сам, пацијенте, рањенике и болесике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас обавештава полицајац?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Полицајац да, ноћу око три сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Вас, није начелника свог?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја то не могу знати. Ја сам, кажем, узео сам та два стражара што су били са мном, утрчао у болницу, мада је то било неразумно и са високим ризиком, ако се запуца, настрадали би они који су најмање криви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било неких погинулих?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја Вам кажем, било је жестоко опасно и високо ризично, унутра је било, оно кога сам ја препознао, препознао сам Тополу и Репића. Мислим да је Репић био у том тренутку дрогиран, не може другачије да се понаша човек, тако да се понаша не може другачије, него човек који не влада собом. Успео сам да смирим, колико сам успео да смирим. Поједини лекари нису више могли да издрже ту да раде, муслиманске националности и превезао сам их преко јер су се бојали да изађу на мост, бојали се да их не би тамо сусрели, превезао их преко и они су отишли из Зворника. Други напад је условио, претња нападом, после пар дана када смо склонили се сви, и општинска власт и штаб и полиција, склонили се у хотел «Дрину», јер смо имали више шанси да се бранимо од таквог напада, дакле, само је у

томе, ако могу, председнице да кажем, доказ осиноности у њиховом повратку, јер су сада били јачи него што су били пре, а истовремено и стварно колико смо ми имали фактичку власт и могућност да се сукобимо са тим. Тражили смо и за те појаве смо тражили помоћ и Бијељини и Пала и свих, и док није министар попасао траву, када су њега напали због, како они кажу, због «Голфова», дотле нико није хтео да помогне, ни Бијељина, ни Пале, нити било ко. Тек када се десило так експрес, онда су скупили снаге и са том великом формацијом дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било са министром?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Са министром је било после, ја сам већ био отишао из Зворника, да ли јули или август – не знам, ја сам већ био увелико отишао из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте, значи, Ви чули да се то десило?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико пута сте се обраћали, да ли можете то мало детаљније да нам кажете? Ко, колико пута, када?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја лично?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви за себе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја лично сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате и за друге?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Обраћао мимо зворничке општине, обраћао само у СУП у Бијељину, код господина Давидовића, који је у то време био висок достојанственик у МУП-у, са молбом, са захтевом да помогну и СУП-у у Зворнику и свима нама тамо да се тај део доведе у ред и да се омогући колико-толико нормалан живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је начелник у СУП-у у Бијељини?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, био је висок достојанственик, да ли је био начелник, мислим да није. Састанку је присуствовао и Мићо Станишић, у то време он није био министар, био је исто тако висок достојанственик. Обећали су, нико није дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је било у јуну месецу и то одмах после напада на штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оног првог?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се писмено обраћали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, ишао сам лично да са тим људима поразговарам ако могу да утичем на њих и да се помогне, јер полиција у Зворнику није могла то да решава, није имала снаге, ни могућности, а ево шта се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је знала то полиција у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је имала људи полиција у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како СУП Бијељина да делује ту?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: СУП Бијељина је надређени СУП Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то као регионални СУП?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменусте Пале?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, на Пале је ја мислим ишао Брано, господин «К» и Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они ишли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Датум не знам, али је било у јуну месецу ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово је било у мају, ова Економија, шта се ту предузело када се то десило?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Због Економије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Покушали смо доћи до података ко је конкретно извршио та дела. Нисмо успели дознати и протерали смо онда ту целу формацију, рекао сам, на који начин и уз колико муке. Ми смо њих успели некако, кажем, протерати и уз које услове, они су се после пар дана вратили са остављањем утиска да су још јачи, да су још способнији, да не можемо им ни на такав начин доскочити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Хоћемо да дођемо до овог Козлука?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Остао је још Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, прво има овде по оптужници, како хоћете. Како ови људи из Козлука изађоше? Вама се ставља на терет да сте заједно са Грујићем, у својству команданта штаба ТО и члана Ратног штаба, по претходном договору усмено наредили и силом извршили масовно пресељење 1822 цивилна лица. Да ли је то тачно или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26. јуна, шта је то било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: 26. јуна шта је било? Ја сам рекао са Козлуком, први контакт је спречавање по сваку цену да се иселе, њихов захтев. Козлук где се налази? На линији отприлике километар и по – два од линије раздвајања са муслиманским снагама у северозападном делу, био је стални повод и формацијама које су држале линију и свима да се одатле одливају информације, да постоји сарадња са противничком страном и све остало, а истовремено, притешњени са великим бројем избеглица, ја мислим да их је било пуних тридесет хиљада, којима је било веома тешко наћи и храну и смештај, и психозом, притешњени психозом да у исто време док се то дешава са избеглицама, ми чувамо и обезбеђујемо храну и обезбеђујемо колико-толико пристојан живот тим људима у енклавама муслиманским у Козлуку. Ја колико знам, Муслимани из Козлука су два-три пута иницирали и исказивали жељу да се иселе из, вербално, нормално, да се иселе и то јутро су Муслимани још једанпут преко господина Бањановића рекли, па ми ћемо се иселити одавде, овде се више не може. Ево, то су његове речи. Мени се у оптужници ставља на терет свега и свачега. Ја ћу само један моменат подвући: ја сам био можда првих сат-два времена када се то све дешавало, након тога нисам, као што видите, нисам ни потписао, иако су и мене, не мене потписивали неки други апел лозничком Црвеном крсту, ја ту нисам био, а једино хоћу да објасним, оно што ми се ставља на терет, ставља ми се на терет да сам импровизовао, малтене понижавајући према Муслиманима, написао онај, дописао на списку да они остављају Скупштини општине своју имовину. Крећући се по ратним подручјима, једно добро искуство које сам стекао, то је у Барањи, где су и раније куће часком плануле да би нешто горело, где је кућа рушена због једног рога, мислим на празне куће, исељене, тамо је уведена пракса да се после оснивања комисије за располагање напуштеном имовином, општина задужује за ту напуштену имовину и ја сам у најбољој жељи према тим људима који су се исељавали, то дописао, да би они сутра знали, уколико им је настала штета, од кога да је траже, конкретно, не од неког «Х», «У», него конкретно од Скупштине

општине, да се то јасно дефинише, а и да се натера Комисија општинска да на прави начин имовином напуштеном задужи оне које ће ту становати, док буду становали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На чему сте то дописали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: На списковима који су направљени, каже да су направљени, направљени нису направљени, направљени су, колико ја знам, колико сам ја чуо, направљени су на лицу места, а то је само донешено и дописано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дописали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам дописао тај део. Рекао сам и због чега, жеља да се јасно дефинише ко располаже, ко сноси одговорност за напуштену имовину и коме да се обрате ти људи када се врате, коме да се обрате за обештећење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај текст да се добровољно одричу имовине?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се добровољно одрекли?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, нема текста о одрицању имовине, одрећи се имовине, то подразумева заборавити ту имовину, поклонити, бацити, уништити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав текст сте написали?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он у само једном другом контексту говори.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да текст гласи да своју, да напуштајући то село, да своју имовину стављају на располагање, на располагање Скупштини општине и да има још једна назнака, ако се добро сећам, да је то, да су свесни да се ради о ратном подручју и да је тешко владати том напуштеном имовином, у том смислу нешто је писало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вам кажем, да сведоци кажу да је писало да се добровољно одричу имовине, па, ето то Вам предочавам. Ви кажете није тако писало?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја се не сећам тачно текста који је писао, али они кажу да се нису ни добровољно иселили, ја мислим да су они тражили да се они иселе и то мислим да је њихов захтев био да буду упућени према иностранству, због тога што имају много родбине у иностранству.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли суд има текст тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво сте рекли, колико знате, да су изразили жељу. Сада кажете, мислим, како Ви сазнајете да ли они желе или не желе? Да ли Ви лично знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам у јутарњим сатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог 26.?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Једно сат, пола сата-сат времена био тамо и колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли, да ли можете мало детаљније?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, нема ту ничега што бих ја могао ново казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како долазите до тога да Ви одлазите тамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, у току ноћи је било борбених активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, колега.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У току ноћи је било борбених активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да кренемо редом. У Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да и око Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, када они немају оружје, какве борбене активности?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам и напоменуо, да је непосредно иза линија фронта, километар и по налази се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар километара

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не пар километара, него километар, километар и по.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, километар и по – два?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Налази се прва линија фронта, али да ли је сво наоружање предато или није сво наоружање предато, то ја не знам, свако може да сакрије, а кажем, било је борбених дејстава, било је пуцњаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У селу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Око села и у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то сазнали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, јавили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Неко је јавио у штаб, а ко је јавио, не знам, мени су јавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви тамо отишли, сами од себе или Вам је неко рекао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сео сам у ауто и отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не сам, био је и из обезбеђења један човек, један стражар, тамо је стигао и Брано, тамо је стигао и Брано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Брано је дошао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли је Мијатовић био, не знам, неко је још био, углавном, колико се ја сећам, они су изразили жељу да се удаље са тог простора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко они?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, путем, опет Фадила Бањановића, ако прихватимо да је он представљао грађане Козлука, онда је то Фадил Бањановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он рекао Вама лично?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не мени, ја кажем, ја сам чуо у том разговору који је био у тој групи, да су они, колико се ја сећам, изразили жељу да напусте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви причали са Фадилом?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја то јутро нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте утврдили да су они изразили жељу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам овде био јасан, да колико се сећам, да сам чуо у разговору Фадила са другим, да је изразио жељу да напусте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, чули сте да он прича?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава, у ком простору?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ту негде непосредно пред Месном канцеларијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, напољу се дешава?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме он то каже, за ту жељу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја, колико се сећам, Мијатовић, да ли је био Брано – не знам, нисам сигуран, ко је још био – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, чули сте да то Фадил каже?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мијатовићу или?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Или Брани или коме, ја не знам, не знам ко је био, углавном, људима који су дошли, пре мене, где он каже да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Мијатовић и Брано су дошли пре Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мени се чини да су они дошли.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја се извињавам, ја се извињавам, ја мислим да је он малочас рекао да не зна да ли је Брано тамо био, ја молим да наставимо даље са том констатацијом и са том чињеницом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да колега, али он и даље помиње или Брано, ја не кажем да је био, значи, или један или други?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја то постављам и као дилему, јер се не сећам, неко ко је био тамо, ко је водио са Фадилом разговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је неко ко је дошао пре Вас?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви чујете да Фадил каже да они хоће да иду?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, где су ови други сељани, Козлучани, где су они?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, код куће, ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код куће су били?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, није ту било десетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нису се искупили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, не, није ту било никаквог директног окупљања, ту је можда било десетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Након тога?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Након тога је уследио некакав договор и резултирало је њиховим исељењем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између кога договор?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја кажем, уследило је исељење, а како, ко се са ким договорио, ко није, ја не знам, ја сам само интервенисао када су већ тамо негде око десет сати дошли спискови, да се ова имовина и људи обезбеде са овим текстом, да имају коме да се обрате када се врате, да ту имовину преузму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваљда је после било исељење, пре тих спискова?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је то паралелно рађено, не знам, нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли и, колико сте се задржали ту?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да ли сам био пола сата или сат времена, вратио сам се назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте онда, ко је то одлучио да се то ради?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко је одлучио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја напомињем већ који пут да, колико се ја сећам, Фадил је изразио жељу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ко је одлучио да Ви ово све, ево има овде командант штаба, молим органе да обезбеде, СР Југославије да омогуће, јесте Ви сами од себе све ово писали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ту нема мог потписа, него је ту неки потпис сасвим други. Ја у томе нисам учествовао, али једнако би вероватно поступио као и тај човек, јер је у међувремену, Србија забранила улазак избеглица из Босне, а колико сам ја чуо, и мени су рекли да су ови Козлучани изразили жељу да се иселе према иностранству, јер имају пуно родбине. То сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вама нико није лично рекао да они желе да иселе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви урадили поводом тог Козлука, везано за то исељење? Значи, Ви нисте ово писали, командант штаба Марко Павловић, мајор?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ово, молимо органе СР Југославије да омогуће безбедан.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Видите да није мој потпис и ја то нисам писао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели ово?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам видео сада у овим документима које сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је то потписао уместо Вас? Да ли је неко Вас питао да то сачини?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је то урадио у доброј намери неко из Црвеног крста из Лознице, ко је познавао да је дошло до забране уласка и усељења избеглица, да би нашао решење и схватајући проблем, да је неко од њих самих срочио тај текст и послао органима Републике Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, печат је Српска општина Зворник, одакле Лозници печат Српске општине Зворник?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, вероватно је неко донео печат и ударио, јер је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лозницу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, можда и у Лозницу, зашто, већ тада није било, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија, ако може да пусти овај документ.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је неко ко је био присутан исељењу, написао и мимо мог, то није мој потпис уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви видели овај папир?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесам видео када сам добио документа ова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут видели овај папир?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Видео сам када сам ова документа добио сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте први пут сада видели?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Овај текст, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је била Ваша конкретна улога у овом исељавању, бар од ове папирологије, шта сте Ви предузели?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам рекао да сам једино када су дошли ти спискови, дописао тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су дошли спискови?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дошли су, мислим да их је Риђошић Драган донео у штаб, ја сам рекао да се дода тај списак да људи могу сутра-прекосутра повратити своју имовину и добити надокнаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да они остављају општини Зворник своју имовину?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И да, на чување и располагање, не имовину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На располагање Српској општини Зворник?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви присуствовали када су они одлазили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је рањен неки Галиб Хаџић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чуо сам од Драгана Риђошића, да је један рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је ранио?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте питали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, није знао ни он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули ко је пуцао у Козлуку док су се исељавали, док су се паковали у те аутобусе и камионе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам извештен када сам дошао негде увече, ја сам извештен да је спречено свако малтретирање тих људи у оном смислу, физичком малтретирању, да им је омогућено да у тој својој несрећи могу да понесу и личне ствари и да су спречили било какав претрес и одузимање и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је то малтретирање спречено, ко их је то малтретирао, па је то спречено?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да Вам кажем, није малтретирање, ја сам рекао, ако је малтретирање спречено, онда малтретирања није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није било, Ви сте рекли да су спречили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, спречили, нема га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нису малтретирани?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пазите, у оном најгрубљем смислу, претпостављам да је сам чин исељења велика и психичка и свака траума, али колико сам ја добио информацију од Драгана Риђошића који је водио тај део у штабу – обезбеђење посебних објеката, по професији полицајац, он је рекао да је спречено да било ко буде малтретиран, мислио сам и на тучу и на отимање ствари и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га питали, ко је ранио, ко је то, онда, пуцао, неко је пуцао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја понављам, мени није речено да је уопште било пуцања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га питам да ли је неко пуцао, он каже, чуо сам од Риђошића.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чуо сам да није било малтретирања и да су тај део спречили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да је пуцано?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да је пуцано, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, немојте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Од Риђошића увече сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас онда питам, ако сте чули, јесте га питали, ко је пуцао у тог човека?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није ми могао казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте га питали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Вероватно јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да ли сте га питали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Претпостављам да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали Риђошића да ли је било неког пуцања, да ли је било неких проблема везано?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, дозволите, ја сам ставио један предлог, нисам га јавно изнео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала оптуженог.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви можете да питате оптуженог, ја могу да тражим сада прекид, јер видим да је човек збуњен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала, он се сагласио да радимо до два сата.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте рекли да ли он може пола сата, да ли он може пола сата. Он је два и по сата излагао, рекао сам Вам из којих разлога, две ноћи није спавао у притвору. Немојте, молим Вас да дођемо сутра у ситуацију због његове болести, због свега, да процесну валидност његовог целог исказа доводимо у питање. Ја Вас молим само да га питате, да ли је он способан сада да говори или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли способни да одговарате до два сата као што смо се договорили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам Вам рекао, мислим да је већ два сата прошло, ја сам рекао у којој сам ситуацији и да сам јуче био позван на изјашњење, ја бих се обратио Вама за спречавање оних траума које су тамо биле. Да ли сам способан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли веће види да Ви нешто сте неспособни, не видим да у комуникацији имамо неких проблема. Ако смо рекли до два, да завршимо у два.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, када говори онда му је тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим да му је тешко, колега.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вам опет кажем какве су трауме биле, да сам јуче позван, не бих излагао, одбио бих да излажем, а тражим од Вас помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али јуче поподне, рекосте, да је то све решено и да сте били сами у просторији?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Након.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте спавали ноћас или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сам спавао, верујте ми да нисам знао, када су ми давали лекари умирујућа средства на мене нису деловала. Долазили су два-три пута, на мене нису деловала уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли режија може да пусти овај документ или не?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице, знате због чега, зашто ја реагујем. Ви њега први пут сада чујете. Први пут га малтене видите непосредно. Ја сам са њим разговарао, износио је мени материјалну одбрану, стотину пута и видим да човек сасвим нешто друго говори од онога што је мени десет пута говорио. Видим како одговара, знам његову луцидност, да човек много брже, луцидније и има много јаснију меморију, али видим да и Ви сте сами у контрадикцијама некаквим приметили да у времену и простору на Ваша потпитања се није знао, због тога ја молим да се човек, због ове две ноћи, да се одмори вечерас и сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, сада смо потрошили та три минута.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да завршимо са Козлуком или да сада прекинемо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Са Козлуком има још много тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли режија може да пусти документ или не? Хоћете ја да читам?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ево, видим га овде. Сада не видим ништа. Молим органе СРЈ да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омогуће безбедан и организован пролазак лица са списка до граничне зоне према Мађарској. Горе наведеним лицима пунолетним, на њихов изричитих захтев, без принуде, а са жељом коју су нам пренели да по сваку цену желе избјећи мобилизацију муслиманских формација, одобрено исељење. Исељење се одобрава за пролазак кроз територију СР Југославије и друге земље западне Европе, својим потписом главе породице потврђују да је исељење иницирано њиховом жељом и није узроковано никаквим репресивним мјерама. Фамилије одређења за исељење су свесне ризика по имовину, коју остављају у зони борбених дејстава и скренута им пажња да органи власти у Зворнику не могу преузети потпуну одговорност за њихов иметак који остављају у кућама и становима. Командант штаба ВТК, за.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Шта хоћете сада овде од мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да прочитамо само то, да видимо, да ли, када сте ово први пут видели и да ли Вам је овај текст уопште познат?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам рекао да сам овај текст добио у материјалима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се овај текст слаже са стањем фактичким? Да ли је то тако било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, ја и сада истрајавам на том истом, понављам, текст нисам писао ја, ја пишем екавицу, не јекавицу, и овде молим Вас, лепо Вам пише – за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, схватам Вас. Да ли ова садржина одговара ситуацији или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, да сам га писао у смислу захтева да изађе, не знам како је, шта је узроковало уопште да се овај текст пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, Ви ништа о томе не знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам. Ту лепо пише – за и лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чини ми се, тај текст, нема великих проблема и да је добронамеран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, каже да желе избјећи мобилизацију, да ли Вам је познато нешто о томе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем и први пут када су Козлучани хтели да се исељавају, ни случајно нису хтели да се исељавају према Тузли. Њихов је услов био, један, мислим да сам то и рекао, њихов је услов био да се иселе према Југославији, када је спречено исељавање на почетку рата, њихов је услов био да се иселе према Југославији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су успели да их убеди да се не селе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, да се не селе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, хтели су у Југославију?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хтели су само у Југославију, према Тузли – никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у Тузлу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не. Вероватно због мобилизације, због чега, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је организовао ове аутобусе, седамнаест аутобуса, три камиона, два путничка аута, да ли то Ви знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, ко их је пребацио према Лозници, мислим, транспорт како је обезбеђен?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам како је обезбеђен, рекли су ми да је превозним средствима су људи извезени, а којим превозним средствима, колико, чега, да ли је то био аутопревоз само зворнички или је био неко са стране – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то организовао, Ви не знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао да су?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, трећи пут мој браћеник каже не зна, Ви не знате, ко је опет организовао, ја Вас молим, три пута већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао – речено ми је, ја га питам, ко му је рекао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекао ми је Риђошић који је био на лицу места.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, али стално шта је речено, шта је прочитао у оптужницама, меша се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже – рекли су ми, ја га питам, да ли може да нам каже ко му је рекао, ко је организовао транспорт?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, ја сам овде, молим Вас судија, ја сам овде јасно и гласно одговарао на питање ко ми је рекао да су људи превезени, дакле, нису отишли пешке и у колони, него ми је Риђошић рекао да су превезени возилима. Ја сам на то одговорио да ми је Риђошић то рекао, нисам рекао, Риђошић ми је рекао ко је организовао и довео аутобусе, то ми није рекао, а нисам га ни питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви то не знате, да ли је то Привремена влада или штаб?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, не знам ко је тачно, онда ћете Ви казати, па, ко је то, па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је било транспортно предузеће тада у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је било само једно транспортно предузеће, то је, ако се сећам тачно назива, «Аутопревоз», ако се сећам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели колону тих људи који су излазили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам, иисам, ја сам опет ћете Ви казати, нехумано је, отишао приватним послом и са тог посла су ме приватног тек други дан сам се ја вратио у Зворник и увече ми је рекао да су, да су, како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је комуницирао са Црвеним крстом тамо у Србији, ко је то организовао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја претпостављам, не претпостављам, него знам да су на граничним прелазима у то време, поред полиције, царине није било, били обавезно присутни представници Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него прихват тамо, да их прихвате у Србији?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, говорим са стране Србије, није било царине, али поред полиције је био увек пункт Црвеног крста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Али, да ли знате за конкретно, ипак, овде има 1800 људи, да ли се неко обраћао, да ли Ви лично знате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја претпостављам, ја сада претпостављам да је тај пункт Црвеног крста обратио се најближем општинском Црвеном крсту, а то је Лозница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали Ви Црвени крст у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мислим да јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неке везе са тим контактом Црвени крст Зворник – Лозница, везано за ово?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, ја нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то ништа не знате? Рекосте, има још пуно о Козлуку? Шта још има о том иселјавању да причамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, добро, и нема, уствари. Ја само код Козлука имам једну реченицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тужиоци туже, Ви ћете пресудити, ја само ту могу казати једну ствар, драже ми је, макар био осуђен на доживотну робију, што нико од тих људи није умро, ни погинуо, ни доживео језива понижења која су доживели Дивичани, драже ми је то, него да није предузето ништа, па да им је само један једини човек доживео судбину оних који су доживели Дивичани, а ничим нису заслужили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са њиховим кућама, да ли знате, када су они отишли?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Колико ја знам, оне су још увек тамо, ја мислим да има већ, мислим да има већ и оних који су се вратили назад и живе у својим кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тада када су изашли, шта се десило?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тамо су се населиле избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, та Комисија која је била у општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то познато?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није ми познато, него логички размишљајам, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро, питам да ли знате. Ништа се, кажете, после нисте распитивали где су даље из Лознице ишли, јесте чули, јесте питали, шта би са оним Козлучанима?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, није требало питати уопште, није требало питати уопште, јер је у вечерњим информативним емисијама на Телевизији Београд била и дата слика и колоне и доласка код Суботице на Палић тих људи, тако да нисам требао питати ништа, дакле, знао сам, неку одредбу да су на Палићу, да је у тој концепцији, ако су већ тражили да иду према граници, да су код границе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте гледали ту емисију?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим, да ли сам гледао или нисам гледао, или ми је рекао Пера да је гледао телевизију – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било после тог одласка њиховог?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: После, нормално, нису могли снимити емисију пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, истог дана или после колико?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е, сада, превише ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви реците.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Са ове дистанце сада, да ли је то била емисија исти дан или је била после три дана, не служи Вам ничему информација моја, која ће бити далеко од сигурности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако Ви нисте гледали нема проблема. Добро, да ли имате још нешто за Козлук да кажете или је то све?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је у принципу све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сутра ћемо почети у једанаест зато што техничка служба и режија имају неке обавезе према неком видео линку, па морају технику

одавде да користе за то, тако да знате, сутра почињемо у једанаест. Само да питам колеге, има ли случајно неки оптужени који неће износити одбрану, ако ви знате? Славковић ће изнети, Кораћ је већ износио, а Ви још не знате? Колегинице? А Ви колега, не знате? Па, добро, Ви не знате још? Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес прекине, обзиром да је оптужени изјавио да је уморан, те ће се главни претрес наставити 01. децембра 2005. године у 11 часова.

НАТАША КАНДИЋ: Могу ли замолити распоред за следећи месец?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има распоред, има, понедељак, уторак и среда пред Нову годину.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА